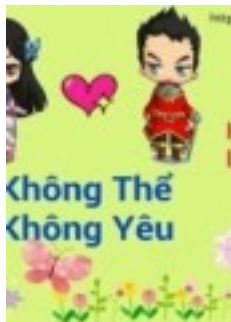

Không Thể Không Yêu

Contents

Không Thể Không Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8	41

Không Thể Không Yêu

Giới thiệu

Edit: Ijimai a. k. a ChieThể loại: Đam mê, hiện đại. Truyện Không Thể Không Yêu của tác giả I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-khong-yeu>

1. Chương 1

“Anh, anh về rồi.” Cậu nhỏ tóc đen đứng trong bếp hướng 1 thanh niên tóc vàng đang đổi đôi dép lê đi trong nhà nơi bậc cửa mỉm cười chào đón.

“Học kỳ 2 rồi đó, nhóc mày có vẻ nhàn nhã quá ha? Cơm trưa đến lượt nhóc mày nấu sao? Ngồi mà đọc sách đi!” Thừa Hạo lật xệ đôi dép lê đi vào nhà. Mười lần có chín cậu đổ cho quên mà mang đôi giày vừa chơi bóng xong mà dẫm loạn lên sàn nhà, nhưng hôm nay lại nhớ rõ, thay đôi dép đi trong nhà sạch sẽ.

“Không sao ạ, em làm nhanh thôi, chỉ... xào rau muống nữa là xong, 2 phút thôi mà.”

“Được rồi, được rồi, biết nhóc mày chăm chỉ rồi, chỉ là anh mày nhớ cái nhà bếp thôi hiểu chưa?” Thừa Hạo vẫn là đưa tay đẩy thẳng em ra khỏi bếp.

Cậu nhóc kia tới cửa vẫn còn la: “Anh... Anh đừng coi em là trẻ con à.”

“Anh không có xem nhóc mày là trẻ con, là nhóc mày trưởng thành, nên xem xét cách ăn mặc chút đi, Tiểu Huyền, chiều nay không phải đi học, chúng ta ra ngoài mua đồ đi. Hôm nay anh được lĩnh lương.”

“... Không cần mua đồ cho em đâu, anh như vậy mà cũng chỉ có 2 cái sơ mi mặc đi mặc lại, em muốn giặt sạch cũng khó, bữa trước chà xát đến gần nát, lần sau giặt cũng không thể nói có bị gì không.”

“Ê, đừng có coi thường nha, tốt xấu gì cũng là Lacoste à.” (Nguyên chị Lam viết là “cá sấu”, chuyển để đỡ lặp từ thôi ạ)

“Là mùa đông mua hàng tồn mùa hè, loại 50 tệ 2 cái đó hả?” Tới phiên Huyền cười cười nói.

Thừa Hạo thực cảm thấy thẳng nhóc em mình xinh đẹp quá đỗi, cười rộ lên lại càng đẹp, quả tình nếu dùng từ xinh đẹp mà tả 1 nam sinh trung học có phần không hay lắm nhưng khó có từ nào để hình dung hơn. May mắn vẫn chỉ là thẳng nhóc con, bằng không dung mạo kia thật không phải sự tốt lành gì vì cả 2 chỉ là cô nhi, chút năng lực bảo vệ bản thân cũng không có.

Hôm nay tâm tình cậu quả thực rất rất tốt, nhận được không ít tiền, trừ bỏ tiền thuê nhà, tiện điện nước vẫn còn dư không ít. Nhìn tới đôi giày mình đi đã cũ nát lắm, cậu đã sớm nghĩ tới việc mua 1 đôi mới. Ngày ngày đi qua cửa hàng giày đã nhắm sẵn 1 đôi NIKE, cứ đi qua là liếc.

Việc làm của Thừa Hạo có liên quan tới IT, trên phương diện này cậu quả có thiên phú, tuy không mất quá nhiều thời gian công sức nhưng thành tích vẫn rất tốt. Hiện tại cậu làm cái loại công việc chính gọi là HACKER. Vẫn biết cái việc đánh cắp thông tin làm ăn cơ mật của công ty người ta là sai, nhưng còn cách nào khác, muốn kiếm tiền thật nhiều lại thật nhanh chắc chỉ còn thế.

Cậu cần tiền, hay nói đúng ra cả 2 anh em cần tiền. Mồ côi, không ai lo kinh tế, hết thấy đều chỉ có thể tự lực cánh sinh, cái số tiền đất đến thất cổ của nào học phí, tiền thuê nhà rồi đến cả tiền mua lọ tương trong siêu không mình lo lấy ai cho?*****

“Trí Tấn, điều tra ra ai làm chưa?”

“Rồi ạ, Hứa tiên sinh.” Người tên Trí Tấn là 1 nam tử cao lớn, tay mang 1 cặp tài liệu đi tới.

“Sinh viên trường Đại Ba sao?” Ủy Ngự lật lật 2 trang tài liệu, “Thế thôi sao? Nhìn sao cũng ra là 1 tên sinh viên bình thường thôi mà.”

“Dạ đúng, Hứa tiên sinh.”

“Vậy anh báo cáo đi, việc giải mã tiến hành sao rồi?”

Trí Tấn có chút đồ mồ hôi lạnh “Thật thất lễ Hứa tiên sinh, thật sự là rất khó đối phó, tổng cộng có 18 cổng lệnh chính, hiện tại vẫn chưa lấy lại được...”

“Được rồi,” Ủy Ngự phất phất tay “Cũng nhờ người này mà tôi mới biết được ra trước giờ mình toàn có thứ thùng rỗng kêu to, có ăn chẳng có làm.”

Trí Tấn sượng trân, im lặng không nói gì nữa.

“Còn chuyện kia sai người làm đi. Tối nay tôi muốn gặp thẳng nhóc đó.”

Thừa Hạo sống 20 năm cũng không nghĩ ra nổi 1 thẳng nghèo rớt mùng tơi như cậu lại bị bắt cóc. Hơn nữa người bắt mình nhìn qua thì cũng không giống những kẻ đi bắt cóc người nhằm đòi tiền chuộc. Họ là 1 đám mặc comple đen, nhìn động tác cũng thấy được huấn luyện chuyên nghiệp, hoàn hảo.

Cái người tự xưng là Trí Tấn kia là 1 người đàn ông to cao vạm vỡ đã khiêng hấn đến 1 căn phòng (không tới đi, quả thật là khiêng đó, cho nên Thừa Hạo cảm thấy mất mặt chết đi được, nhưng là lập tức tự bản

thân nhận ra thực lực 2 bên quá cách biệt, thôi thì cứ lẳng lẳng ăn tiền). Hắn buông cậu xuống rồi cùng những người còn lại rút êm ra ngoài.

“Cậu là Hạ Thừa Hạo?” Lúc này cậu mới nhìn rõ người duy nhất ngồi trong phòng, 1 người đàn ông tóc vàng nhìn hắn mỉm cười nhưng trong mắt hắn tịnh không có chút xiu nào là đang “cười” cả.

Thừa Hạo thấy người này quả là đẹp, đẹp tới rợn người, khiến cậu nhè nhẹ thở ra cũng thấy lạnh lẽo, quả thật người kia không phải tốt lành gì đâu.

“Cậu cũng giỏi công nghệ thông tin quá nhỉ?!!!”

Thừa Hạo lập tức đoán được ngay nguyên nhân mình có điểm phúc có mặt tại đây. Cậu căn bản không bao giờ thực sự muốn hack hệ thống người ta rồi lại còn sửa đổi code để nó tự thiết lập password mới khiến họ không thể vào lại chính hệ thống của mình. Thế như Lý Chính Quách cứ kiên quyết bắt cậu phải làm theo. Cậu biết rõ như thế vừa ngu xuẩn lại vừa nguy hiểm nhưng đã ăn tiền rồi thì thành Thiên Lô chỉ đâu đánh đấy, ngoan ngoãn mà vàng lời.

“Tuy rằng thiệt hại cậu gây ra cho chúng tôi rất lớn, nhưng tôi cũng không tính toán bắt cậu bồi thường.”

Thừa Hạo nhè nhẹ thở ra một hơi. Thật sự cậu là 1 thằng đít rách, cái loại nợ nần kiểu này bảo sao cậu gánh cho nổi.

“Để cậu lập công chuộc tội, thấy thế nào?”

Thừa Hạo gật đầu. Không cần biết việc sắp làm đây có khiến cậu áy náy gì với Lý Chính Quách hay không, Thừa Hạo cũng chỉ là giao dịch làm ăn đến đó thôi. Xong việc thì còn liên quan gì chứ. Không khí đột nhiên chùng xuống, ngoài tiếng đàn phím gỗ lách cách cùng hơi thở nhẹ của cả hai, quả nhiên im lặng đến bức người.

Úy Ngự nhíu mày: “Sao tự nhiên im lặng thế?”

“Anh... có phải không... còn phải đồng ý xong việc để tôi an toàn rồi đi nữa chứ...”

“Ha” Úy Ngự cười cười “Xem ra tôi đối với cậu có phần khách khí quá khiến cậu chưa nhận thức được tình huống bản thân đang lâm vào rồi. Cậu cho rằng bây giờ cậu có tư cách ra điều kiện này nọ với tôi sao?”

“Chỉ cần password đưa vào mà sai, sau đó không tìm được password đúng trong vòng 30s thì hệ thống của anh sẽ tự động ngắt và không thể khôi phục nổi.”

“Cha, cậu cũng coi như thông minh đi, nhưng mà...” Úy Ngự cố ý dừng lại 1 chút “Em trai cậu đó kêu đến là đến. Ai~ Thật sự là rất ngoan đi.”

Thừa Hạo cứng đờ người: “Anh... Anh dám...”

“Tôi đâu có...” Úy Ngự bày ra vẻ mặt vô (số) tội “A... Không xong, chỉ có 10s, một viên đạn hẵn là đủ để kết liễu đi...”

Thừa Hạo im lìm trong vòng 2s rồi bùm bùm đánh một chuỗi kí tự rồi nhấn phím ENTER.

“Tốt lắm.” Úy Ngự vẻ hài lòng nhìn màn hình. Muốn cùng anh đấu, chú mày không phải quá non nớt sao?

“Thằng bé đâu rồi?” Giọng nói Thừa Hạo có vẻ run rẩy “Cho tôi gặp nó.”

“Ah~ Chẳng phải thằng bé đang ở nhà chờ cậu về hay sao?”

Lúc này biết mình đã bị lừa, Thừa Hạo giận run “Anh... đồ vô si.”

“Tôi đã nói không có làm gì nó, là do chính cậu tự mình không tin đi.”

Thừa Hạo bưng bưng lửa giận nhìn xoáy vào đôi mắt vừa dài vừa hẹp lại đầy mê hoặc kia 1 lúc rồi cuối cùng mới hỏi “Thế giờ anh muốn xử trí tôi thế nào? Giết?”

“Giết người là phạm pháp đó nha, cậu không biết sao? Cậu là sinh viên hẵn cũng học qua Pháp luật đại cương chứ?” Úy Ngự cười cười vẻ đồng tình, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn đang tức giận lại càng thấy vui thích. Hay quá ha~ thằng nhóc này không có sợ anh chút nào.

“Hơn nữa, cậu vừa mới giúp tôi phá mà, tôi cảm ơn còn không hết nữa là” Anh đưa tay lên, kẹp giữa 2 ngón tay là 1 chi phiếu, tùy tiện nhét vào cổ áo cậu, như tình cờ chạm vào da thịt mịn màng.

Thừa Hào khẽ né người, ánh mắt nghi hoặc nhìn người kia.

Quả nhiên là thằng nhóc hồ đồ đáng thương. Ủy Ngự thật sự muốn hưởng thụ cái cảm giác để cậu ta vào long bàn tay mà đùa bỡn.*

“Đương nhiên là tôi luôn thưởng phạt phân minh... Cái hành vi phạm pháp gây thiệt hại trước kia của cậu là tôi nên trừng phạt phải không?”

Thừa Hào vừa định mở miệng trả lời thì bỗng thấy âm thanh đã chìm đi đâu mất vì cái miệng nhỏ đã nhanh chóng bị chặn lại.

“Ngô— ” cậu giãy dụa tứ tung, lại đưa tay đánh vào khuôn mặt tuần mi kia 1 cái nhưng chưa chạm tới đã nghe bụng đau nhói, dạ dày dạ mỏng lộn ngược khiến cậu theo ghế trượt ngã xuống đất (anh nó đánh em nó, đồ super S). Tên khốn kia mới đầu nhìn có vẻ gầy gầy mảnh mảnh mà lại dễ dàng chế trụ hay tay khiến cậu không sao thoát được. “Đồ biến thái...Anh buông tay coi, tôi đâu phải con gái đâu!” Thừa Hào liều mạng vịn vẹo thân mình, chân cũng cố chỗi chỗi mà đứng dậy nhưng 1 chút cũng không đá trúng Ủy Ngự.

“Tôi biết cậu không có phải con gái” Ủy Ngự, dường như để “thị phạm” cho lời nói của mình, lần theo vạt trước áo sơ mi kia mà sờ tới bên trong, bàn tay ở trước ngực Thừa Hào động nhẹ nhẹ, ngón trở cùng ngón cái kẹp lấy chỗ nổi lên, dịu dàng xoa nắn, rồi hài lòng khi thấy chỗ kia vừa mới dùng “thủ pháp” 1 chút đã cứng rắn tròn trịa. Anh đưa tay ấn nhẹ 1 cái khiến Thừa Hào lại run rẩy lợi hại hơn nữa. Nguồn :

“Anh... anh... biến thái. Muốn phát tiết thì tìm đàn bà. Tôi đây không có phải GAY nha.”

“Buông tay, buông ra, Vương Bát Dẫn, biến thái...” Khoá quần đang bị kéo xuống muốn ngăn cũng không nổi, Thừa Hào thực sự đã sợ đến phát cuồng “Anh... Bỏ tay ra, không được đụng vào, a—” Ủy Ngự lúc này tay như có như không nhẹ đặt bàn tay vào giữa 2 chân cậu, vẽ lưu luyến rồi mới di chuyển tìm đến bông hoa cúc nhỏ, một lông tay đã muốn đi vào.

“Hỗn đản... Không được...” Thừa Hào lại cắn lại đá, cái thứ vừa cứng vừa nóng chết tiệt của tên khốn kia đang tì vào sát bên hông khiến cậu quả thật thất kinh, loại tình cảnh này cậu thừa nhận nằm ngoài nhận thức hạn hẹp của bản thân.

Chân vẫn là bị mạnh mẽ bài mở, cùng là đàn ông thể nào mà thể lực đôi bên lại cách xa. Cảm nhận được cái cây nóng nóng, cứng cứng kia chuẩn bị đi vào, cậu tuyệt vọng đến thét lên 1 tiếng, nước mắt tuôn rơi.

Vốn định đã man đoạt lấy “bông hoa nhỏ” kia, thế nào mà Ủy Ngự bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cậu, đôi mắt đen thẳm kia, cha, tràn đầy bất lực cùng sợ hãi.

Ủy Ngự buông tay, tự đứng dậy “Lần đầu tiên coi như dừng ở đây, cậu có thể về.”

Thừa Hào kinh nghi đưa mắt nhìn anh, sau 1s do dự liền nhảy dựng lên, dùng hết khí lực cha sinh mẹ đẻ đến giờ vợ quần áo, mặc vội mặc vàng rồi chạy mất.

Tất nhiên không ai chặn cậu lại, cậu cũng không kịp suy nghĩ coi có lẽ nào 1 viên đạn bay tới từ phía sau hoặc thằng nào nó đập cho 1 gậy vào gáy hay không. Cậu liều mạng chạy như điên, chạy tới khi chân hư khí nhuyển đứng không nổi mới chịu dừng nhưng vẫn phấp phỏm không yên. Hẳn là đã cách thằng cha biến thái kia rất xa đi?! Vấn đề là, đời ạ, cái “chỗ kia” có cậu nó làm sao vậy? =_____ =

“Làm thế nào lại không xuống tay luôn cho rồi? Đừng nói cái từ ”liêm sỉ” viết ra sao mà tự nhiên lại mới học được nha.” Một thanh niên có khuôn mặt ngây thơ, xinh đẹp như thiên thần kéo tấm màn phía sau đi ra.

“Trước mặt mày tao phải ngại gì chứ?” Ủy Ngự tao nhả đưa tay sửa sang lại quần áo của mình “Mày thích rình rập như vậy hóa ra là mê mẩn tao. Thế nào mà hôm nay tao mới biết kìa. Mà, mày sau này đừng có học đòi con người ta đột nhập qua ban công nữa.”

“Ra là chỉ sợ người ta nhìn thấy mình ”nửa đường đứt gánh” đi. Hứa tiên sinh sao thế? Hay là đã đến lúc xài canh thập toàn đại bổ rồi? *”Mày mà còn nói cái năng lực kia của tao yếu kém lần nữa thì đừng mong yên ổn. Hơn nữa, kiến thức ẩm thực Trung Quốc không có hiểu biết thì đừng có nói lung tung.”

“Thế tha con mèo nhỏ kia là sao hử?”

“Cái này...” Ủy Ngự đưa tay vò vò tóc mình “Là vừa rồi thấy trên người thằng nhóc có mùi mồ hôi...”

“Dời ạ, cái kiểu cuồng sạch sẽ như mày ko có tốt đẹp gì đâu nha.”

“Nói thế nào thì tao cũng vẫn sẽ như thế thôi.”

“Ủy Ngự, nếu có đồ tốt như vậy cứ từ từ hưởng thụ, không nên học theo Tôn Ngộ Không tham quả nhân sâm, cái này thì tao đồng ý với mày à.”

“Là Trư Bát Giới tham quả nhân sâm. Chuyện mày mang 1 nửa dòng máu Trung Quốc tốt nhất nên để ít người biết thôi kẻo xấu mặt cả dân tộc. Còn nữa, cái quan điểm đó của mày có liên quan gì đến tao sao?”

“Ủy Ngự iu, chả phải trong lòng mày đang nghĩ thế sao?”

“Đoán mò lung tung cũng chả phải thói quen tốt đẹp gì hết.”

“Ah, người ta là bác sĩ tâm lý, phân tích tâm lý con người là cần câu cơm mày lại nói tao đoán mò thì tao lấy gì ăn?”

“Mày nhìn đâu có giống kiểu thiếu cơm ăn chứ?” Ủy Ngự mắt cả kiên nhẫn nói chuyện với tên này, đưa tay đẩy cửa định bước ra ngoài.

“A, đúng rồi nha, hôm nay mày đưa tao đến ngã tư phía trên đi, tao phải ăn cái món Hải Lệ Tiên* đó”

“Cho tao xin, đồ ăn bán trên đường đó đâu có sạch sẽ gì, mày cứ ăn có ngày bị độc chết đó, tao sẽ kêu người mang tôm hùm với vang đỏ tới.”

“Không, Ủy Ngự, tao thà chịu bị độc chết...”, Jullian bá vai bá cổ, ngoan ngoãn cùng Ủy Ngự đi ra ngoài, tất nhiên lần này đi bằng cửa chính sảnh hoàng.

+++++

Thừa Hạo sau rồi cũng nhẹ nhõm phần nào vì cái người tên Ủy Ngự kia không có tìm đến cậu gây chuyện chi nữa. Về đến nhà rồi cậu mới tìm kiếm kiểm coi lại những bài viết trên các báo kinh tế tài chính mới được biết tên khốn kia tên Hứa Ủy Ngự, chỉ hơn cậu có vài tuổi nhưng đã sớm đứng trên vạn người.

Kì lạ ở chỗ người có địa vị thế sao lại đi thích đàn ông? Hay là chơi gái chán rồi lại muốn đổi món cho đỡ nhàm?

Nghĩ tới đây cậu có chút buồn. Từ đó như con chim bị bắn hụt đâm sợ cành cong cậu không có dám tham gia bể khóa, vượt tường lửa chi nữa cả. Nhưng cái giống đời cứ chân chất thì lại ít tiền. Liều mạng làm công trong nhà hàng cũng chả kiếm được bao nhiêu. Tháng 9 sắp đến mà học phí lại là của cả 2 anh em. Ít nhất cũng 1 vạn tệ đi.

Thừa Hạo thở dài, ý thức được làm thân con trai cũng không có được an toàn chuyện “kia” khiến cậu lo lo, cũng không dám để Chí Huyền đi làm công. Cậu nhóc dễ thương như thế lại lượn lờ trước mắt những tên như Hứa Ủy Ngự thì khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Người ta đã nói nếu không gặp thời thì uống nước còn bị hóc quả không có sai. Hôm nay về đến nhà Thừa Hạo đã thấy Chí Huyền đứng đó nhìn cậu, khuôn mặt gằn như muốn khóc rồi.

“Làm sao vậy?”

“Anh,... mấy tính hỏng rồi. Em sắp phải nộp bài nên phải chỉnh sửa lại, thế rồi...”

“Là em mày mở ra coi hử?”

Chí Huyền gật đầu.

Thừa Hạo nhìn ngó cái case mà xem xét “Hay tháo linh kiện bung bét ra rồi không biết đường lắp vào cho đủ?”

“Không phải, mà là...”

Thừa Hạo nhấn nút POWER, 1 lúc sau làn khói nhẹ bốc lên đến ... rợn người...

Cậu đỡ khóc đỡ cười mà xem lại cái PC thân yêu.

“Anh, sửa không được hả?”

“Sửa thì sửa được nhưng linh kiện đắt lắm. Để coi dành đủ tiền rồi mua sau đi.”

“Em xin lỗi.”

“Ngốc mày nói gì thế? Anh cũng đéch chịu được cái con la già này rồi. Cũng muốn lên đời cho nó mà chưa gặp dịp thôi.”

Mạnh miệng mà an ủi Chí Huyền như vậy chứ lòng Thừa Hạo đang than trời. Tiền đã ít nay lại đổ thêm cái chuyện này nữa thì có khác gì chó cắn áo rách.

Mở máy ổ đĩa ra thấy trống huếch lại càng cười khổ 1 cái.

Khốn nạn, cái bữa đó chạy chối chết lo thân nên quên cầm theo cái tờ chi phiếu kia, không thì...

2. Chương 2

“Ê, con mèo nhỏ kia thế nào rồi?” Julian đang ngồi ăn đậu hoa* vừa mới mua, vui vẻ hỏi.

“Thế nào là thế nào, biết quái gì!” Trời ơi cái loại mềm mềm trắng trắng không rõ gốc tích kia mà cũng ăn được—

“Gi? Chẳng phải mày vẫn phái người đi giám sát mèo con sao?” giọng điệu rõ vẻ hồn nhiên...

Úy Ngự chỉ hận không táng vào cái khuôn mặt giả ngô giả ngây kia 1 phát “Liên quan gì đến mày?”

“Gia cảnh thằng bé thật đáng thương, lại bị Hứa thiếu gia anh chặt 1 đường tài lộ, aizzz” Julian lắc lắc đầu, ra chiều thương cảm.

“Cút đê, muốn chết à?” Úy Ngự lớn tiếng quát, tiếp tục vùi đầu vào mớ văn kiện dày cộp đang giải quyết dở dang.

Đúng lúc này Trí Tấn bước vào, ghé tai Úy Ngự nói gì đó khiến mặt hắn đại biến rồi trầm giọng hỏi lại: “Anh biết phải làm gì chứ?”

“Người kia...”

“Đánh xong mang nộp cho cảnh sát. Còn thằng nhóc thì mang về đây cho tôi...”

Thừa Hạo ngồi trên giường quả thật đầu óc mờ mịt, trống rỗng không nghĩ nổi cái gì nữa. Người đàn ông tai to mặt lớn kia đang ở trong phòng tắm, hứng trí gào thét mấy bài hát thường được bọn say rượu ông ổng, thật khủng khiếp!

Làm sao mới giàu nổi đây?

Nghĩ tới chuyện lát nữa ông già mặt đầy sẹo lồi kia ra nhìn cậu đến chảy dãi, Thừa Hạo sợ run cả người.

Làm thế nào mà mọi chuyện lại đến nông nổi này?

Thế là trước giờ chưa bao giờ cậu nảy ra cái ý tưởng này. Bữa trước bị 1 khách hàng ở quán rượu cậu làm thêm giờ trò sàm sỡ 1 tí, Thừa Hạo mới chợt nhận ra “chuyện này” cũng có thể giúp cậu kiếm tiền.

Trong cổ họng Thừa Hạo đột ngột trào lên... Nếu giờ mà đổi ý, nếu giờ mà trốn quách đi... Có còn kịp không? Minh đây, Hạo Thừa Hạo có túng quần đến nỗi phải vì tiền làm chuyện này không? Có lẽ vẫn còn cách khác để kiếm 1 khoản tiền lớn trong 1 khoảng thời gian ngắn... Nhưng cách nào đây?

Đầu cậu đã muốn đặc quánh như nồi hồ dán.

Một lần 2 ngàn tệ, đêm “đầu tiên” giá đặc biệt 5 ngàn đó. =))

Vậy đâu có ít, như vậy 1 tuần cũng kiếm được hơn 1 vạn còn gì. (em nó tưởng nó là siêu nhân các bạn ạ) Đúng là điếc không sợ súng =)))

Nghĩ tới đây cậu sợ run người, mắt đã có điểm ăng ạng nước.

Lão già kia tắm rửa xong đi ra nhìn hần cười hề hề :“Bé con đáng yêu quá đi thôi. Vẫn còn đang đi học hả?”

Thừa Hạo nhìn cơ thể khủng bố của hần dần dần tiến lại vô thanh vô thức mà run run nhắm mắt lại.

Nặng quá... Không khí để thở đều bị hần hút hết... Mùi vị trong miệng thật tởm lợm... Lại còn sờ loạn cậu...Đột nhiên lại nhớ tới Hứa Úy Ngự. Hơi thở của hần thật sạch sẽ, tươi mát, còn có hương thơm nhàn nhạt trên người... Thân thể nhìn mảnh khảnh nhưng thật rắn chắc...

Giờ mà cái người đang nằm trên người mình đây là hần thì cũng không tệ...

Haha, mẹ nó, nghĩ ngợi cái gì không biết nữa...

Thừa Hạo cố ép mình nhắm mắt lại, đừng khóc, đừng khóc... khóc có được 5 ngàn tệ không thì hăng khóc...

Có tiếng đập cửa.

“Kiểm tra phòng!”

Lão kia như bị kim châm vào mông, mặc vội quần áo vào rồi nói với Thừa Hạo :“Nhớ nói là em trai anh nha.” Đoạn, lão đảo chạy ra mở cửa.

Một toán người ập vào, giọng lạnh lạnh, nghiêm khắc: “Chúng tôi được báo nơi này có giao dịch mãi dâm phi pháp. Đề nghị lấy chứng minh nhân dân ra. Khẩn trương!”

Thừa Hạo hoảng sợ ngồi phịch xuống. Trước giờ cậu chưa gặp tình huống này bao giờ nên có điểm ngây ngốc, đến khi nghĩ thông lại muốn chạy trốn ngay. Kiểu này mà bị báo về trường thì cứ gọi là xong luôn.

Vừa đứng dậy định chạy, cậu đã bị 2 người kẹp 2 bên tha ra ngoài.

Thừa Hạo tuyệt vọng, chân đầm tay đá thật loạn đả trong tuyệt vọng nhưng 2 người kia quả thực thân thủ không tồi đi, cậu có làm gì vẫn phăm phăm đưa cậu đi. Một lúc sau cậu lại được đặt trên vai vác đi. (khổ thân em nó =)), như con lợn, hết tha rồi vác).

Lúc này mới nhận ra, Thừa Hạo từng sốt: “Trí... Trí Tấn.”

Quả nhiên đến khi bị ném xuống đất thì trước mắt cậu chính là Hứa Úy Ngự.

Vẫn y như lần đầu gặp mặt, ánh mắt Úy Ngự lạnh như băng chiếu vào cậu. Nhưng Thừa Hạo nhìn thấy hần lại có vẻ yên tâm, dù sao thì tên kia sẽ không đem giao cậu cho cảnh sát là được.

“Khi đó nhìn cậu kiên trì lăm lăm mà, không có nhìn ra là dân bán ”cái kia” nha.” Úy Ngự ngồi trên ghế nhướng mắt nhìn xuống cậu đang ở dưới đất.

Thừa Hạo cổ họng giật giật, muốn phản bác gì đó rốt cuộc lại chẳng biết nói gì, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Úy Ngự tưởng đầu cậu sẽ nhảy dựng lên, chửi bới cào xé chi đó. Thực ra hần biết cậu trong sạch, nói vậy chỉ để hạ nhục chút thôi.

“Cậu thiếu tiền đến thế sao?”

Gật gật đầu.

“Ngay cái loại nhũn nhều như lão già kia cậu còn bán, tôi thì sao?”

Trùng mắt nhìn hần nửa ngày, cuối cùng cậu cũng trả lời, âm điệu có chút khàn: “Ra giá bao nhiêu?”

Úy Ngự quả thật shock hết lần này đến lần khác.

“Thế cậu nghĩ cậu đáng bao nhiêu?”

Để coi, sửa lại máy tính, nâng cấp phần mềm đồ họa, đã mất 5 ngàn rồi, lại còn nộp học phí...

“Một vạn... rưỡi...”

“Dân mới vào nghề mà cao giá thế sao? Cậu nghĩ cậu là ai?” “Là... một ... một tuần.” Thừa Hạo lí nhí đáp lời, không dám ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt.

“Thế còn tạm chấp nhận được. Nhưng mua hàng trước hết phải dùng thử coi sao đã.”

Thừa Hạo kinh hoàng ngẩng đầu lên. Úy Ngự nhìn kĩ thấy không những khuôn mặt cậu ửng hồng mà đôi mắt cũng có điểm đỏ lên.

“Đừng lo, có làm ngay đâu. Nơi này khung cảnh quá kém. Giờ Trí Tấn sẽ đưa cậu đến một nơi. Trong vòng 1 tuần cậu phải ở lại nơi đó. Bỏ đi sớm trước thời hạn là bị trừ tiền có hiểu chưa?” Úy Ngự tiếp tục nói cái giọng mấy bà buôn cá. Nghĩ đến chuyện hần mới hỏi 1 câu mà thẳng nhóc kia gật đầu bán cái rụp, trong lòng hần có chút không thoải mái.

Thừa Hạo miễn cưỡng gật đầu, gọi điện báo cho Chí Huyền mình sẽ ở nhà bạn viết phần mềm.

“Biểu hiện tốt lắm. Có lẽ sẽ được kéo dài hợp đồng.”

“Kéo... kéo dài hợp đồng?” Thừa Hạo kinh sự thối lui mấy bước.

“Không muốn sao? Hay muốn thay đổi khách hàng?” Úy Ngự cười cười, tay gõ gõ bàn “Trí Tấn!”

“Hứa tiên sinh!” Giật cả mình, thân hình to như con voi vậy mà đến đi nhanh đến thần kì.

“Dẫn cậu ta đến Hoa... Không, đến chỗ cậu ta sẽ đảm nhiệm chức vụ vừa được giao.”

Trí Tấn có điểm kinh dị nhưng vẫn thực cung kính đáp lại: “Vâng!” rồi hướng Thừa Hạo nói: “Hạ tiên sinh, mời!”

Tiên sinh? Thừa Hạo cười cười tự mỉa mai bản thân...

Trí Tấn dẫn cậu đến 1 căn phòng thực thanh nhã, không có chút nào sa hoa, diêm dúa như cậu tưởng. Đây cũng chính là phong cách cậu ưa thích. Có lẽ cậu vẫn chưa hiểu hết được thẳng cha Hứa Úy Ngự này.

Trong phòng cực kì sạch sẽ, gia cụ cũng tinh giản hết mức có thể, máy tính cũng đã đặt trong thư phòng. Có thể nhận thấy Úy Ngự tuy là người của công việc nhưng cũng rất biết coi trọng việc nghỉ ngơi của bản thân, không mang công việc vào phòng ngủ. Cái phòng ngủ này bắt mắt nhất chính là cái giường KINGSIZE (xài lại câu cảm thán của 1 bạn nào đó: “Các anh công đều sắm cho mình 1 cái KINGSIZE từ đầu” =))). Thừa Hạo nhìn đến cái SIZE của cái giường này thì liên tưởng ngay đến cuộc sống thối nát của chủ nhân nó rồi mắng tiếp hần là đồ sắc lang dâm ma. Kỳ thực Úy Ngự oan uổng quá, hần mua cái giường này chẳng qua vì thói quen ngủ có phần không an ổn, lăn qua lăn lại khiến hần dễ ngã xuống đất mà thôi. (Lam tỉ, ko cần phải bệnh gà nhà đến thế nha =)))

Trí Tấn đã đi từ lâu. Căn phòng này cư nhiên không nhỏ nhưng nhìn không thấy bóng 1 người hầu. Đám giúp việc, trợ lý quanh Úy Ngự quả thật chẳng khác gì ninja, chưa bao giờ xuất hiện trước mặt chủ nhân nhưng gia sự đâu vào đó. Úy Ngự thích như vậy, hần không muốn cuộc sống riêng tư bị người khác quấy rầy.

Chính vì thế, việc hần mua Thừa Hạo 1 tuần lại đưa cậu về nhà chứ không phải đưa đến biệt thự HOA ĐÌNH như mọi lần làm cho Trí Tấn cực kì kinh ngạc. Hần tất nhiên thấy lạ nhưng lại là kiểu người ngầm

miệng ăn tiền điển hình nên cũng không có nhiều chuyện. Thừa Hạo không nghĩ đến bản thân đang gặp “nguy hiểm” ngay phóc lên giường mà nằm. Vốn nghĩ lúc này khẩn trương quá mà đau hết cả dạ dày nhưng vừa lên giường ngồi 5 mí mắt đã trĩu lại, rồi mới không cưỡng lại nằm xuống ngủ đến chết đi sống lại.

Cho nên lúc Ủy Ngự về đến phòng thì hình ảnh đập vào mắt hắn là thằng nhóc mà hắn vừa mua kia đang nằm ngủ say sưa, quần áo chưa cởi, chân đạp vào chăn để lại vết đen đen.

Sạch sẽ! Hắn là kẻ cuồng sạch sẽ a! Lên giường hắn mà không thay quần áo, tắm rửa sạch sẽ, bẩn hết cả rồi còn đâu.

Phản ứng đầu tiên của hắn là nắm cổ áo Thừa Hạo mà lay “Đứng lên!”

Thừa Hạo đang cơn buồn ngủ mở hé 1 mắt nhìn hắn rồi nhẹ hừ giọng như làm nũng “Ủ... đừng nháo...”

Thanh âm cúi đầu nhẹ nhẹ, nghe thật mê người...

Rồi lại dựa vào lòng hắn ngủ tiếp.

Ủy Ngự trừng mắt nhìn Thừa Hạo nửa ngày rồi không biết làm sao đành ôm cậu đến bồn tắm, mở nước lạnh xối thẳng vào người con heo ngủ kia.

~*

~ Ủy Ngự trừng mắt nhìn Thừa Hạo nửa ngày rồi không biết làm sao đành ôm cậu đến bồn tắm, mở nước lạnh xối thẳng vào người con heo ngủ kia.

Tuy đang là mùa hè nhưng Thừa Hạo vẫn bị luồng nước lạnh lẽo kia khiến run bắn, lát sau đã tỉnh hoàn toàn.

“Tỉnh chưa?” Ủy Ngự từ trên cao nhìn xuống thấy Thừa Hạo đang ngượng ngùng nhìn sàn nhà tắm bất giác khiến tâm tình hắn có phần vui vẻ hơn.

Thừa Hạo trừng mắt nhìn người kia, có phần ngây ngốc không hiểu sao mình đang nằm trên giường lại lăn được vào đây.

“Mẹ cậu không có dạy cậu chưa tắm rửa thì không được lên giường sao?” Ủy Ngự đưa tay lột quần áo cậu “Tối đây, tôi tắm cho.”

“Không...” Bị Ủy Ngự chế trụ trong lồng ngực, Thừa Hạo toàn thân thốt nhiên co rút, bàn tay theo bản năng nắm chặt dây lưng.

“Dám nói không?” Ủy Ngự nắm lấy thắt lưng gầy của cậu, 1 tay giật mạnh đã xả quần bò cậu đến mắt cá chân “Đừng quên trong vòng 1 tuần cậu từ đầu đến chân đều là của Hứa Ủy Ngự tôi đó.”

Thừa Hạo cắn môi, hai tay vẫn kiên quyết che chỗ cần che.

Khuôn mặt có phần đỏ phồng thái quá làm Ủy Ngự khó chịu. Đã muốn bán cho tôi cậu lại còn không nguyện ý phụng bồi sao?

“Cởi quần ra.”

Thừa Hạo ngoan cố giữ chặt quần lót, đầu càng cúi thấp.

“Muốn tôi cởi dùm sao?”

Cậu sững sốt 1 chút, nâng đầu nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy khuất nhục, chậm chậm đưa tay kéo quần lót xuống song le tay vẫn tiếp tục ... che. =))

Ủy Ngự tức điên người. Cùng làm chuyện này với hắn mà cậu ủy khuất vậy sao? Cái lão già dê kia còn bán được tại sao ở trước mặt hắn lại ra vẻ không tình không nguyện?

“Cởi quần áo của tôi luôn đi.” Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Thừa Hạo do dự 1 chút rồi cũng đưa tay cởi từng nút từng nút trên bộ đồ Tây trang của hắn. Ủy Ngự có bộ ngực rất lẳng mịn (máu mũi bắt đầu chảy), thật không giống mấy người nước ngoài lông lông lá lá phát khiếp. Trên mình hắn hội tụ đủ những đường cong đẹp mắt, cơ bắp rắn chắc hữu lực nhưng nhìn không dọa

người như các tuyến thủ thể hình. =))Kéo dây lưng Ủy Ngự ra, Thừa Hạo khẩn trương nuốt nước bọt (chị nuốt cùng em nè Hạo Hạo =))), tay khẽ run run. Việc cởi quần dài của người trước kia làm mặt cậu nóng lên như thể bị hơ trên bếp lò, cuối cùng đành chọn cách nhắm mắt lại rồi kéo đại xuống.

“Lại đây, đừng có đứng xa vậy.”

Thừa Hạo tiến tới 2 bước, cơ hồ đã nằm gọn trong ngực Ủy Ngự, trong mũi đã ngửi thấy mùi hương đầy vị thảo nhiên trên người hắn, cậu bắt đầu hít thở không thông.

“Hôn đi!”

Ha! Cậu thở phào nhẹ nhõm, vẫn cứ tưởng phải làm mấy trò BLOW JOB và vân vân mây mây, những kẻ có tiền chẳng phải luôn muốn mấy cái trò bệnh hoạn loại này sao? Vậy mà... chỉ “hôn” thôi...

Mặt ngốc ngốc ngẩng lên, cậu từ nhỏ đến lớn đâu có hôn qua người nào, kinh nghiệm nói trắng ra là chả có tí gì. Vì vậy, chỉ biết vụng về chạm vào môi Ủy Ngự, khiến 2 bờ môi cọ sát 1 hồi. Chừng lát sau thấy Ủy Ngự không có phản ứng gì lại cẩn trọng vươn đầu lưỡi ra ngoài liếm liếm.

Dời ơi, trên đời có người ngây thơ thế này sao? Tuy rằng cái kiểu động chạm đơn thuần này vẫn khiến hắn có phản ứng nhưng mà...

Ủy Ngự mất cả kiên nhẫn, giành thế chủ động, đưa tay đỡ gáy Thừa Hạo, dùng sức ấn đầu cậu về phía mình, há miệng, đưa đầu lưỡi mỏng tiến vào khoang miệng cậu. Đầu lưỡi kia nhanh chóng khiêu khích được Thừa Hạo mở khớp hàm, thần tốc tiến quân, đảo 1 vòng qua khoang miệng ẩm áp rồi mới bắt lấy đầu lưỡi đang run sợ trốn tránh kia mà dùng sức mút vào.

Bờ môi của cậu ẩm ướt, mềm mại. Tuy có phát ra hơi thở mang nam vị nhưng nhâm nhi thường thức vẫn ngọt ngào mê người. Khoang miệng cùng đầu lưỡi càng thêm ngọt chỉ khiến hắn nhục vọng dâng trào. Ủy Ngự càng hôn sâu, miết vào cằm Thừa Hạo khiến miệng cậu mở hết cỡ, mặc cho kẻ kia khai phá mọi nơi, mọi chốn. Một sợi chỉ bạc theo khóe miệng 2 người trào ra.

Thừa Hạo gục vào ngực Ủy Ngự, tim đập thành thịch. Trừ bỏ việc để Ủy Ngự hôn cùng sờ mó lung tung cái gì cậu cũng không biết.

Tay Ủy Ngự lướt qua hông cậu, qua ngực rồi ôm cả người cậu đặt lên giường.

“Bám chặt vào thắt lưng tôi.” Nhỏ giọng nói xong, Ủy Ngự mới phát hiện giọng nói chính mình bất giác đã khàn khàn.

Thừa Hạo mất hết cả sức lực, cố sống cố chết đưa chân quăn quanh vùng eo cường kiện của hắn.

Dục vọng cường ngạnh đặt ngay cửa vào của nụ hoa kia khiến Ủy Ngự 1 phen giật giật, trong người 1 trận khô nóng bốc ra khó kiểm soát nổi. Trong lòng ngực hắn, hơi thở của cậu cũng dần trở nên nặng nề.

Khó khăn ngăn chính mình trực tiếp 1 hơi đi vào, Ủy Ngự nâng hông cậu cao hơn, cúi người vươn đầu lưỡi tham nhập huyết đạo phần hồng kia.

Thừa Hạo cả kinh hồn hển thổ dốc, thân thể vận vẹo bất an như muốn trốn chạy. Ủy Ngự lại càng gia tăng tốc độ “Không cần lộn xộn.”

Nơi đó đã có phần trơn bóng nhờ nước bọt, Ủy Ngự mới đem cậu kéo lại cho đến khi phần eo hai người ngang bằng nhau. Trong cơn kích tình, thân thể cậu đã nhiễm 1 tầng ửng đỏ, hơi thở nặng gấp đầy sắc tình, Ủy Ngự mê mải thưởng lãm, đoạn dùng đầu lưỡi vẽ nhẹ trên thân hình mê người kia. Thừa Hạo run rẩy, loại bỏ sự sợ hãi vẫn còn 1 loại cảm giác mà cậu chưa thể gọi tên.

“Quấn chặt chân vào!”

Thừa Hạo làm theo, thốt nhiên phát giác cự vật kia sát cạnh mình có phần nóng đến dọa người.

Ủy Ngự chậm rãi ma sát, hài lòng thấy dục vọng của Thừa Hạo trên bụng mình cũng dần dần đứng lên, lại thêm khuôn mặt cậu thoát xanh thoát trắng, lúc mê loạn khi lại kinh hãi.

Đem đầu dục vọng hơi hơi đi vào, Ủy Ngự nhìn khuôn miệng đang há to vẻ ngạc nhiên tột bậc, lòng cảm thấy 1 nỗi khát khao cùng đặc ý khôn tả.

Rất muốn vào... nhưng không thể quá gấp gáp.

Hắn nhẫn nại theo con đường đã được mình bơi trơn lúc này, từng chút từng chút đẩy chính mình đi vào.

Thừa Hạo thấy đau muốn chết, thân thể run rẩy kịch liệt, chờ dục vọng của Úy Ngự đi vào hết, cả 2 đầu đã đầy mồ hôi, hào hển thở dốc.

Vách tường mềm mại phía trong khẽ co giật 1 cái làm Úy Ngự thiếu chút nữa vì khoái cảm mà không nhin được. Thân thể này đây, so với hắn tưởng tượng lúc đầu còn hơn ngàn vạn lần.

Thừa Hạo nhú nhú mi, cố vượt qua cảm giác khó chịu khi dị vật xâm phạm.

Trán sắp nứt ra vì đau đớn, cậu thống khổ vận vẹo thân thể, nghĩ rằng thế sẽ dễ chịu hơn không ngờ vật trong người cậu lại va chạm mạnh mẽ dị thường.

Cảm nhận rõ hơn hết vật đang chôn sâu phía sau mình có bao nhiêu lửa nóng, Thừa Hạo thất hồn nắm chặt bả vai Úy Ngự, sau vài ba lần trườn sát cuối cùng đau đớn lại mang theo khoái cảm, âm thanh kiều mị dần dần cũng phát ra từ miệng cậu.

Đem người trong lồng ngực mình đè mạnh lên tường (vâng từ giường em nó đã chuyển sang tường =A=), Úy Ngự mãnh liệt thâm nhập. Tuy cũng có phần lo lắng cho cơ thể cậu gầy nhỏ nhưng thứ đang kẹp chặt hắn lại khiến hắn mất đi cái tình cảm thương xót ủy mị đó ngay, hết lần này đến lần khác vong tình ra vào.

Thừa Hạo chỉ có thể rên rỉ khiến dục vọng của Úy Ngự chỉ có tăng chứ không có giảm. Thân thể cậu không ngừng lay động như thể tìm tư thế ít khó chịu nhất, sự ma sát trong ngoài mang đến 1 khoái cảm kì lạ, đành xuôi theo cảm xúc này mà để mặc hắn tùy ý tấn công ngày càng kịch liệt.

“A..... Chậm..... Chậm 1 chút..... A—————”

Cùng cơ thể nhỏ bé này va chạm đến khoái hoạt đến mức này là điều Úy Ngự chưa bao giờ tưởng tượng đến. Hắn giờ này đã mất kiểm soát hoàn toàn, thứ kia hay đến chính bản thân hắn ngày càng đòi hỏi nhiều hơn. Úy Ngự đưa hai tay nắm chặt bờ eo nhỏ, lắc lư điều chỉnh vị trí 1 chút rồi va chạm mạnh mẽ hơn nữa.

Thừa Hạo rên rỉ nhưng cơ hồ không thốt ra nổi lấy 1 chữ.

“U..... A.....”

Luật động đã đến cực hạn, Úy Ngự cuồng loạn lay động cả trong lẫn ngoài, đi vào 1 lần sâu nhất, cuối cùng tại nơi ẩm áp kia 1 hơi phóng ra, tinh dịch của Thừa Hạo lúc này cũng đồng loạt vấy đầy lên bụng hắn, dấu vết đậm mĩ không tả nổi. Mất đi xúc cảm mãnh liệt chống đỡ, Thừa Hạo gục trên người Úy Ngự, hào hển thở...

“Bảo bối...” Úy Ngự nâng cầm cậu lên, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, khiêu khích cậu thẳng đến khi cả 2 hô hấp hỗn loạn mới buông ra.

“Anh...” nhận ra thứ vẫn chưa rút ra khỏi người cậu 1 lần nữa đứng lên, Thừa Hạo không khỏi hoảng hốt trừng mắt nhìn.

“Không muốn nữa sao?” Úy Ngự nở nụ cười mê hồn, khe khẽ gặm cổ cậu.

“... Tôi... tôi mệt...” Thừa Hạo nuốt nước bọt cái ực. Phía sau đột ngột phình to thêm khiến tim cậu lại càng tăng tốc.

“Nhưng tôi thì 1 chút cũng không có mệt.” Vẻ mặt tươi cười của Úy Ngự không hề thay đổi, dùng ánh mắt nhắc nhở cậu về quan hệ hiện tại giữa hai người.

Thừa Hạo là lần đầu tiên mà làm nên chỉ 1 chút đã đau nhức chịu không nổi, nhưng thốt nhiên nghĩ đến thân phận được người ta bao bọc đành nín nhịn, chuẩn bị nghênh tiếp hiệp 2.

“Không muốn nhìn tôi sao?” Tiếng nói trầm thấp không coi thái độ phản đối của cậu ra gì.

Thừa Hạo hoảng hốt mở bừng mắt, chạm ngay phải ánh mắt thâm thúy khiến tim cậu được dịp lại nảy lên.

Từ trong đi ra, cự vật của Úy Ngự chậm chậm rút ra rồi đột ngột 1 nhát thâm nhập thật sâu.

Thừa Hạo thét “”A” 1 tiếng, tự cảm nhận vật kia đã đánh trúng điểm nhạy cảm nhất. Cậu he hé miệng hít không khí vào, ánh mắt đắm lệ nhìn vào Ủy Ngự.

Ủy Ngự mỉm cười, tiếp tục vài lần “ra chậm vào nhanh” để xác định chính xác “vị trí” kia mới đổi tư thế, cánh tay nâng chân Thừa Hạo lên rồi mới nhanh chóng tiến công.

Tư thế này xem chừng không được tự nhiên nhưng vì đang đứng nên lại hết sức có cảm giác, mỗi lần va chạm lại làm cả 2 tiếp hợp chặt chẽ đến 1 ly cũng không thừa.

Ủy Ngự mạnh mẽ đóng đưa thất lưng, thưởng thức biểu tình mê loạn của Thừa Hạo, lúc này ánh mắt tràn đầy hơi nước của cậu đã có chút thất thần, mở lại càng lớn, cái miệng nhỏ nhắn cũng giống như muốn hé ra, cả khuôn mặt phát ra ánh sáng kiêu diễm động long người. Chính vẻ mặt này lại làm Ủy Ngự kích động hơn, dùng sức đem 2 chân vốn đã được mở rộng kéo ra thêm 1 chút khiến bản thân mình tiếp hợp càng gần hơn.

Thừa Hạo cảm thấy ba hồn bảy vía mình đều nhanh chóng bay biến sạch, ánh mắt nhìn không rõ nữa, đầu óc trống rỗng, trừ bỏ việc Ủy Ngự đang va chạm kịch liệt, tất cả mọi cảm giác đều mất hết. Mỗi lần chỗ mẫn cảm trong cơ thể kia liên tiếp bị đụng vào, cậu đều run run khớ miệng tràn ra vài tia rên rỉ rồi mới cắn chặt răng ngăn không cho mình kêu thêm.

“Vì sao lại không kêu?” Ủy Ngự cắn cắn vành tai của cậu, thấp giọng hỏi.

Thừa Hạo ngậm chặt miệng. Cậu cảm thấy cái loại âm thanh đó mà cũng kêu lên được nghe chừng thật vô sỉ.

“Kêu đi, tôi muốn nghe.” Thấy cậu cố nén không hé răng, Ủy Ngự thay đổi tốc độ, chỉ có tăng chứ không có giảm, khiến vị trí kia bị đánh mạnh thêm 1 chút.

“A..... Ừ——” Ngọn lửa trong thân thể tán loạn khiến những tiếp rên rỉ cố nén giờ cứ bật tung ra. Hạ thân càng ngày càng bị công kích hung mãnh hơn.

“Nha..... A.....” Thừa Hạo bị kích thích đến độ đầu ngửa về phía sau. Cậu sắp không xong rồi, tiếng rên rỉ ngày càng lớn, thật sự muốn bắn ra trước nhưng làm thế nào mà tên quỷ sống kia vẫn không ngừng lại.

Cuối cùng, sau vài lần đâm xuyên thật sâu dường như chạm đến nội tạng, thể công mới xem chừng chấm dứt.

Hạ thân cậu đã muốn tràn đầy chất lỏng màu trắng.

Thừa Hạo đến lần này quả thật kiệt sức, đến đứng thẳng dậy cũng không nổi, chỉ có thể mềm oặt dựa vào người Ủy Ngự.

“Lại nữa.”

Thừa Hạo ngay cả nói cũng chẳng còn hơi sức đâu, bất lực gục đầu.

“Như thế này đâu có được. Sau này làm sao lấy lòng tôi chứ?”

Không thể bước đi, Thừa Hạo vô lực nhì Ủy Ngự, bất thần té xỉu.

“Quên đi, cứ từ từ. Mai còn làm tiếp, hôm nay cứ thế này đã.”

Ủy Ngự cảm thấy được mình thật mềm lòng, chỉ vì ánh mắt ngây ngốc như con cún con đó 1 chút mà ủy khuất chính mình, khiến dục vọng kia vẫn chưa có được thỏa mãn hoàn toàn.

“Tắm nào.” Trong bồn đầy nước nóng, hắn ôm lấy thân thể mềm nhũn kia, để cả 2 nằm vào bồn, còn đưa tay chà lau này nọ trên người cậu/

Đắm mình trong nước nóng, lại chạm vào thân thể đáng yêu này khiến Ủy Ngự 1 phen cảm nhận dịch vọng chính mình lại rục rịch.

“Thoải mái không?” Hắn đã tính nếu cậu ỉn ỉn thì sẽ không khách khí nha. (Lại định tiếp tục ăn cả xương em nó ạ)

Không nghe tiếng trả lời, hắn kéo gương mặt nhỏ nhắn kia lại, phát hiện cậu đã ngủ say, hai mắt nhắm nghiền.

Úy Ngự cười khỏ, nếu là khách làng chơi, có phải hay không nên đánh thức thằng nhóc dậy hầu hạ mình hoặc “làm” thêm 1 lần để cậu tỉnh dậy.

Nhưng mà....

Nhìn cậu nặng nề chìm vào giấc ngủ... Bỏ đi, còn nhiều thời gian. Không bằng giờ cứ để cậu nghỉ ngơi lấy sức 1 chút đã... Bạn đang ?

(*) đậu hoa: tàu phở hay đậu hủ

3. Chương 3

~*

~ ”... trừ khi chính tôi cho phép,

cậu 1 bước cũng không được phép ra khỏi cửa lớn.”

~*

~ Nghe tiếng cửa đóng lại, đợi thêm vài giây để biết chắc người nọ đã đi rồi, Thừa Hạo mới mở to mắt, chậm chậm ngồi dậy. Giả vờ ngủ say thật là khó, không cần nhìn cũng biết người nọ nhìn xoáy vào gương mặt mình, chỉ 1 chút nữa thôi chắc cậu cũng không chịu nổi mà đành tỉnh dậy cho rồi.

Nhưng may mà hắn đã đi rồi.

Thừa Hạo xốc chăn lên, gục đầu nhìn xuống. Đây người là dấu vết người kia lưu lại, nhắc cho cậu nhớ đêm qua có biết bao nhiêu kịch liệt – ngay đêm qua thôi, cậu chả khác gì 1 kỹ nữ, nằm dưới thân nam nhân luật động, rên rỉ, chói tai mà hét hét sức dâm dăng. Dùng thân thể chính mình đổi lấy tiền.

Đau đầu quá, cậu đưa tay ôm lấy đầu, chập vạt đem mặt úp vào chăn đệm êm mềm.

Mình thế nào mà đến nông nỗi này hả trời? Có cách nào khác sao?

Tuy ngay từ đầu muốn “bán” cậu đã tự ý thức được mình sẽ bị vũ nhục, nhưng chính là lúc mọi chuyện diễn tiến vẫn khó có thể chấp nhận.

Cùng nhau thân cận như vậy đã xấu hổ lắm rồi, lại còn cùng là nam nhân với nhau. Cậu còn nhớ, lúc học trung học thứ cậu khinh bỉ nhất chính là gái làng chơi, trang điểm cho đẹp, cười 1 cách hạ tiện với khách hàng. Mỗi lần nói tới thì âm điệu của cậu không tránh khỏi khinh miệt. Thế nhưng, xét hoàn cảnh hiện tại đi, cậu có tư cách đó nữa hay không?

Từ từ ngồi gặm nhấm rồi đi đến nhận thức này quả tốn không ít dũng khí.

Chí Huyễn mà biết mình làm chuyện này thì... Cậu có chút khỏ sở nuốt khan xuống, muốn đứng dậy mặc quần áo lại bật ngược trở lại mà ngã xuống giường. Trên người hư nhuyển đến hết sức, thắt lưng đau đến nỗi cơ hồ không biết nó là của mình luôn. Kỳ thật người kia cũng đã không thô bạo cho lắm, không làm cho cậu bị thương nặng, thậm chí cũng không có chảy máu.

Thân thể hoàn hảo không sao. Chính là tự tôn thì mất sạch.

Nhưng may thay chỉ 1 tuần thôi. Chỉ còn lại 6 ngày là cơn ác mộng này sẽ kết thúc.

“Anh sao có thể như thế chứ? Tôi bắt quá chỉ ra ngoài 1 chút thôi, cũng đâu có về nhà!” Thừa Hạo lui từng bước, trong mắt tràn đầy quật cường.

“Cậu rời nơi này đi 1 bước cũng không có gì lấy ra bảo đảm cho tôi” Ủy Ngự khế liếc Thừa Hạo.

“Từ đầu đâu có quy định này đâu?”

“Chưa nói thì giờ nói, nghe cho kĩ đây: trừ khi chính tôi cho phép, cậu 1 bước cũng không được phép ra khỏi cửa lớn.” Về nhà phát hiện không có lấy 1 bóng người (ý ko thấy Hạo Hạo chứ gia nhân theo trường phái ninja của nhà anh thì sao thấy đáng ==)), gần đây quan hệ với Lý gia thực sự không có tốt đẹp gì, liên tiếp có sự cố khiến hắn trở tay không kịp. Hắn giờ vẫn còn tâm lý “bị rấn cấn thấy cỏ động cũng thất kinh”, tuy biết Thừa Hạo cũng không đến nỗi dẫn kẻ thù tới hại mình nhưng lo lắng cũng khó tránh khỏi. “Lúc đó anh đâu có...” Không phản bác được gì, Thừa Hạo có chút bối rối.

“Vì cái gì mà tôi phải phân rõ phải trái với cậu?” Ủy Ngự cười nhạo 1 tiếng “Tiền trao cháo múc, xong việc cậu muốn đi đâu tôi cũng không quản, cãi qua cãi lại được cái gì?”

“.....” muốn táng vào cái mặt đang tươi cười kia 1 bạt tai quá >.

“Biết mình sai chưa?”

“.....”

“Hử?”

Gật gật đầu, Thừa Hạo nuốt nghẹn nhìn hắn.

“Nói sao?”

“..... Là... tôi sai rồi.”

“Gì nữa?”

“.....Lần sau..... không dám nữa.” Hừ, bắt nạt con người ta yếu thế, quan hệ bán hàng – chủ hàng phải chẳng nên nhịn 1 tí? Ta khinh!

Ủy Ngự vừa lòng giống như địa cười cười: “Tốt lắm, lại đây.”

Tuy có sững sốt 1 chút nhưng Thừa Hạo vẫn bước tới, chậm rãi ngồi xuống sô pha trước mặt Ủy Ngự. Cười đầy vẻ sắc lang thế làm chi không biết nữa... Không thể nào đi, mẹ ơi, giờ này vẫn là ban ngày ban mặt, lại đang ở phòng khách... Thằng cha này đâu phải dạng không biết xấu hổ thế chứ?

“Ngồi xuống đây kìa!” Ủy Ngự đưa tay chỉ lên đùi mình.

Thừa Hạo lại do dự 1 chút, rồi rất không tự nhiên mà hơi hơi ngồi lên đó.

Kì quái chết bỏ! Đàn ông con trai mà ngồi lên đùi cái gì? Khác nào bố ôm con. Bất quá nói thật, nhìn Ủy Ngự đâu có giống ông bố chừng 40 tuổi, lại còn khuôn mặt đó... Nhìn trộm 1 cái rồi Thừa Hạo cũng hơi giật mình mà xích ra 1 chút – ngay cả râu ria trên người hắn cũng khó thấy, nhìn qua cũng giống cậu thôi.

“Ngồi thế thì nói làm gì? Thế này nè!” nói đoạn hắn thoải mái ôm cậu vào long.

Thừa Hạo bị kéo vào, hai chân mở ra coi như khóa chân hắn. (=) em xin lỗi vì dịch bị)

“Anh...” Đột nhiên tiếp xúc xát xạt vậy quả có làm cho cậu 1 chút khẩn trương, vội đứng lên “...làm..... cái gì....”

Ủy Ngự cười cười, trên mặt vẽ ra câu “Cậu nên biết rõ tôi muốn làm cái gì mới phải!”, tay đưa vào lưng cậu sờ loạn.

“Không, không được... Trời còn chưa tối...” Thừa Hạo nuốt 1 chút nước miếng, tay đặt ngay trước ngực Ủy Ngự đề phòng kiềm kháng cự.

Ủy Ngự bật cười: “Ai quy định phải tối đen mới có thể làm tình vậy?”

Đáng chết, có cần nói trắng trợn thế không?

“Đừng... ở đây... Về phòng đi...” Dù biết về bên kia thì cũng vẫn xấu hổ nhưng xem ra cũng còn đỡ hơn bên này.

“Ở đây thì làm sao? Không thấy thế này kích thích hơn sao? Nhìn kìa, cậu vì cái gì cũng ngạnh lên rồi?” Ủy Ngự trên chọc đưa tay đặt vào giữa 2 đùi cậu.

Vừa ức vừa tức nhưng cái không nổi, Thừa Hạo ngả đầu ra rồi nhắm mắt lại.

“Coi nào, để tôi kiểm tra coi mấy ngày nay cậu có tiến bộ thêm miếng nào không? Nói năng vẫn cứ thế thôi, chả dịu dàng gì cả, tôi thất vọng à nha.” Bàn tay thuần thực xoa nắn trên người cậu giờ chuyển qua đè ép phần ngực. Thừa Hạo vẫn nhắm chặt mắt. Dù sao cũng không có khả năng cự tuyệt, thà thuận theo hắn còn hơn... Chỉ cần ý nghĩ của mình thanh thanh tịnh tịnh, hắn cũng không thao túng tinh thần mình được. (em nó bắt đầu AQ =)))

“Tích tích...” Đang vui thì đứt dây đàn! Là điện thoại! Thừa Hạo mở choàng mắt : “Tôi có điện thoại...”

“Kệ đi! Chú ý vào đây nè.” Ủy Ngự bắt đầu thâm nhập vào quần cậu.

“Là em trai tôi...” Thừa Hạo khấn trương thò tay vào túi quần rút điện thoại ra.

“Không được bắt máy!” Thời điểm mấu chốt thế này điện thoại còn có tâm trí trả lời sao?

Nhưng Thừa Hạo đã bấm nút xanh từ khi nào, hướng người gọi đến mà trả lời: “Chí Huyễn... Chuyện gì vậy?”

Dám không nghe lời? Ủy Ngự nhú mày, đang dịu dàng ve vuốt lập tức gia tăng lực đạo.

“A.....” Thừa Hạo sợ hãi kêu lên 1 tiếng rồi vội che miệng lại, dung ánh mắt cầu xin hắn tạm thời dừng tay, Ủy Ngự giả mù giả điếc tiếp tục công kích.

“Ô.....” Cẩn nhanh môi, cậu khó khăn làm cho thanh âm của mình trở nên bình tĩnh, “Chí Huyễn, anh có việc... Chuyện gì thì nói sau đi ha!”

Ủy Ngự tuieps tục trò đùa dai, đem ngón tay đi vào, Thừa Hạo bắt đầu co rúm.

“..... N.....A.....” Xin anh đấy, tạm ngừng dùm cho 1 chút, không thể để Chí Huyễn nghe những thứ này.

“Anh à, anh sao vậy, giọng anh lạ lắm, anh bệnh hả?” Chí Huyễn nghe thất kì kì, làm sao mà giọng anh mình cứ cố kìm nén, lại có phần thống khổ lắm.

“Không có việc gì.... A ——” một đợt sóng triều quét đến, cuốn phăng nỗ lực của cậu, Thừa Hạo run rẩy bám chặt bờ vai của hắn, tên hỗn đản này... Tự nhiên như thế mà “đi vào” được hay sao?

“Anh?” bên kia cậu em bé nhỏ lo lắng hỏi thăm còn cậu đến nửa từ nói cũng chẳng nên lời, va chạm mạnh mẽ làm cậu run rẩy. Thân thể mãnh liệt nảy lên khiến điện thoại tuột tay rơi luôn xuống đất.

“Đừng.....” Cậu mở miệng định ngăn cản Ủy Ngự nhưng tên khốn kia căn bản không để ý tới, 1 tay xé rách quần áo cậu, 1 ngón cắn tới đầu ngực, lưng... động tác ngày 1 kịch liệt.

“A..... không.....” Thừa Hạo vịn vẹo cúi đầu né mình ra xa, không thể thế được, Chí Huyễn nghe thấy mất, không thể.....

Thất lưng bị gắt gao nắm lấy đến độ không thể cử động, chỗ tiếp xúc với hắn cậu cảm nhận được rõ hơn bao giờ hết, giờ cảm giác này lan truyền tới tứ chi rùng rùng như điện giật. Thừa Hạo chịu không nổi khan giọng rên rỉ.

“Kêu lớn như vậy chắc muốn em trai cậu nghe thấy phải không?” Ủy Ngự ác liệt mỉm cười, tiếp tục gia tăng lực đạo.

Hỗn đản, súc sinh.... Ông đây hận người cả đời!!! Thừa Hạo móng tay run run cắm thật sâu vào bờ vai lớn của tên sói đói kia, hận không thể đâm hắn chảy máu.

“Nhìn cậu tinh lực dồi dào quá nhỉ.” Ủy Ngự thản nhiên, mặt mày không nhăn lấy 1 ly “Cậu giận đến thế sao? Để tôi giúp cậu phát tiết nhé.” “A_____” tiếng kêu không phân rõ là thống khổ hay hưởng thụ, chói tai thét lên...

“Chí Huyến, anh không sao!” Dùng giọng nói khàn khàn từ yết hầu mà nói chuyện hằn những lời cậu nói không có tí sức thuyết phục nào đi.

“Anh... Anh đừng nói dối em. Người kia rốt cuộc là ai, khi dễ anh sao?” Tuy có bị coi là còn nhỏ (là thằng anh nó coi em nhỏ =))) nhưng ở đầu bên kia điện thoại nửa ngày nghe ông anh kêu gào như vậy, có là thằng ngốc cũng biết họ đang làm gì.

“Làm gì có ai khi dễ anh, em đừng nghĩ nhiều...” Cái thằng khi dễ anh em nó đang nằm bên cạnh mà cười đến tà ác kia kia... Có ai mà thể lực kinh người như hần không, nâng cậu 1 nhát như không, lại còn đủ tinh thần mà ôm cậu nghe cậu nói điện thoại với em trai nữa.

Nếu cậu còn chút sức lực nào hần sẽ hung hăng mà “dập” cho hần 1 nhát, khiến hần 1 tháng không thể “bình thường” đi.

Chính là thật sự khí lực cạn hết rồi, tay chân đều bị hần kiềm tỏa.

“..... Anh... anh gạt em.”

“.....” Chí Huyến, từ khi nào mà em nhạy cảm thế chứ?

“Anh nói ở nhà bạn anh viết phần mềm đều là nói dối em phải không? Anh thật ra, thật ra phải.....”

Thừa Hạo nghe em trai nói có phần cay mắt.

“Em có nói gì anh sao?” Cậu bé trầm đĩnh tiết thiết nói “Anh không dám mang người ta về nhà, nên ở lại nhà bên đó phải không? Anh khờ quá đi. Sao phải gạt em? Tuy rằng em biết anh thích con trai ở trong mắt người khác sẽ có điểm kì quái nhưng em là em trai anh cơ mà, như thế nào lại không hiểu anh mình? Chỉ cần anh thích là tốt rồi, mặc kệ hần có thể nào em cũng đứng lễ nghĩa mà đối đãi hần...”

Thở phào nhẹ nhõm, nhưng Thừa Hạo vẫn thấy toàn thân vô lực.

“Phải.... Là anh sai.... Sau này có chuyện gì cũng đều nói với em.”

“Lần sau anh dẫn anh ta về nhà luôn nha.”

Nghĩ tới những gì em trai đang nói, mắt Thừa Hạo trợn trắng “Có gì nói sau đi nha....”

Ủy Ngự giật lấy di động của Thừa Hạo ném tới đầu giường. “Khi nào thì cậu định mang bạn trai về ra mắt cậu em nhỏ đáng yêu đây?”

Trùng mắt ngó khuôn mặt đang tươi cười, Thừa Hạo trả lời: “Tôi tất nhiên có cơ hội sẽ dẫn về. Bất quá, Hứa tiên sinh, không phải là anh đi.”

“Đương nhiên, tôi là ông chủ của cậu chỉ đến khi hiệp ước hết hiệu lực thôi. Lúc đó cậu cứ việc đi.” Ngón tay hần dùng sức miết đến cằm Thừa Hạo, nét tươi cười chỉ có tăng không giảm nhưng lạnh như băng “Cậu thể mà vẫn không quên quan hệ của chúng ta. Điều này đáng khen à.”

Thừa Hạo đau đến rên lên 1 tiếng, cằm dưới sắp bị bóp nát.

“Để tuyên dương cậu...” Ủy Ngự bắt lấy thân thể mềm nhũn kia, trở mình lại “Chúng ta tiếp tục nào.”

“Không” Thừa Hạo liều mạng muốn giãy dụa, nhưng 1 chút khí lực cũng không có, không khí trong phổi dường như đã bị đè ép bay hết ra ngoài. “Không tới phiên cậu chỉ huy tôi.” Con sói già không chút nương tay mà tiến công.

Tên khốn Hứa Ủy Ngự nhà người, ta đủ sức ta sẽ giết người.

Ngày thứ bảy cuối cùng cũng tới.

“Cái này cho cậu.” Ủy Ngự đem 1 cái phong bì lớn đưa qua, thật dày a thật dày, chính là tiền mặt đi “Là thù lao 1 tuần vất vả cần cù lao động của cậu.” Nói đến hai chữ LAO ĐỘNG hẳn cổ tình tăng thêm 1 chút ngữ khí, lộ ra vẻ châm chích nhưng vẫn tươi cười.

Thừa Hạo âm thầm cắn môi, tên khốn này tuyệt nhiên cố ý vực nhục mình.

Lúc đưa tay cầm lấy phong bì, tay cậu không khỏi run lên 1 chút, có điểm muốn rút tay về. Bán đứng chính mình... Đây là “giá” của mình sao? Nếu giờ cầm đồng tiền này đập vào cái mặt đáng giận ngồi đối diện mình kia có hay không vót vát được chút danh dự? Rồi sau đó sẽ khinh khỉnh mà nói : “Người tưởng người ngon lắm chắc, là đại thiếu gia đây chơi đùa với người đó, người nghĩ ta cần những đồng tiền dơ bẩn này của người chắc?!” Liệu thế có càng thêm thoải mái?

Cái chính là cậu vẫn đem tiền kia nhét vào ba lô. Cậu cùng đường rồi, cậu cần tiền.

Nghèo khó không phải lúc để mình tiêu tiêu sái sái thể hiện phong độ đi.

Thấy Hứa Ủy Ngự cười, cậu toàn thân không có thoải mái, vì sao lại dùng biểu tình đó nhìn cậu? Cảm thấy cậu dễ tiện? Bán mình là tiện chứ “mua” thì sẽ thanh cao? Ta khinh!

“Tạm biệt, Hứa tiên sinh.” Không, hẳn phải là vĩnh biệt. Cậu mới là không muốn gặp lại hẳn.

“Có nghĩ tới chuyện kéo dài thời hạn hay không? Tôi thấy cậu phục vụ cũng tạm coi là làm hài lòng tôi đi. Cậu nếu đồng ý, giá cả không thành vấn đề.”

Thừa Hạo cảm thấy cơn phẫn nộ trong lòng dâng lên cuộn cuộn, hẳn đứng coi khinh cậu là Ngưu Lang mà. “Đa tạ. Tôi không có bán mình chuyên nghiệp. Chuyện thế này sẽ không có lần thứ hai.”

“Ha ha, tội gì phải nói thế.” Ủy Ngự theo thói quen đưa tay nắm cầm cậu “Thực đáng tiếc a, tôi cảm thấy cậu trời sinh nên làm nghề này mới phải.”

“Bốp!” Thừa Hạo 1 tay nện vào khuôn mặt tuấn mỹ kia 1 cái bạt tai. Ô hô, cuối cùng đã đánh rồi, quả nhiên giải hận.

“Đừng tưởng ai cũng hạ lưu giống anh, Hứa Ủy Ngự!”

Một cái tát kia sướng tay được lúc đó, thật là vui vẻ thoải mái đi, nhưng báo ứng chạy tới cũng không có chậm.

Chưa đến nửa tháng Thừa Hạo bắt đầu hối hận hành động này của mình.

“Tôi đã nói với cậu rồi, Hứa tiên sinh hiện tại bận nhiều công việc, nếu không hẹn trước tôi đành xin lỗi cậu thôi. Mời cậu ra ngoài cho.” Nữ thư kí ăn mặc cực kì thời trang nói với cậu, thanh âm đã không muốn kiên nhẫn.

“Thật xin lỗi, chính là tôi có việc rất gấp, phiền chị thông báo 1 tiếng.”

“Anh Hoàng, anh đến tầng 4 họp nhé.” Nữ thư kí căn bản không nghĩ đến cậu nữa, quay đầu nói với nam nhân trung niên mặc comple giày da đang đi tới mà nói.

Thừa Hạo cố dẹp bỏ xấu hổ, tiếp tục dày mặt nài “Phiền chị nói với Hứa tiên sinh, có Hạ Thừa Hạo muốn gặp, anh ấy nhất định đáp ứng mà.”

Hồ nghi nhìn cậu 1 cái, cô gái kia miễn cưỡng cầm lấy điện thoại: “Xin nói mấy với chủ tịch... Hứa tiên sinh, ở đây có 1 cậu tự xưng là Hạ Thừa Hạo muốn gặp anh. ...Dạ không hẹn trước... Dạ, thật xin lỗi, lần sau sẽ không...”

Đoạn cô dẫn dỗi buông điện thoại xuống: “Hứa tiên sinh nói không có biết cậu. Vừa lòng chưa vậy? Còn liên lụy tôi bị ăn mắng nữa.”

Thừa Hạo sợ run 1 lúc lâu mới cúi đầu nói : “Thật ngại quá!”

Không biết mình?

Cũng đâu có gì lạ, Hứa Úy Ngự là con người như thế nào mà nhớ đến cậu? Bất quá chỉ là 1 nam kĩ bao đường vài ngày thôi.

Nữ thư kí nửa ngày sau mới ngẩng đầu, nhìn đến Thừa Hạo vẫn đứng im có điểm ngơ ngác xuất thần không khỏi có chút thấy thương: “Được rồi, nếu cậu thật sự cần gặp Hứa tiên sinh cũng không phải không có cách. Hứa tiên sinh sẽ phải rời khỏi công ty chứ. Lúc đó cậu gặp ngay tại cửa là được.”

Thừa Hạo nghe xong hưng phấn hẳn, gấp quá đến độ choáng váng, ngay cả đơn giản như vậy cũng nghĩ không thông: “Cảm ơn chị!”

“Thật đúng là chờ thật mới ghê!” Cô thương hại nhìn cậu kích động chạy ra phía cửa.

4. Chương 4

“Này, nằm đây làm gì thế?”

Thừa Hạo mơ mơ màng màng bị lay cho tỉnh, mới phát hiện không hiểu từ khi nào mình nằm trên sô pha ngủ quên mất, nhìn ra ngoài trời đã thấy tối thui.

“Tôi chờ Hứa Úy Ngự”, vẫn là chưa tỉnh hẳn, nói theo quán tính.

“..... Là tôi đây.”

Đập vào mắt cậu quả đúng là gương mặt đẹp như điêu khắc kia thật.

Thừa Hạo những muốn đứng lên nhưng vừa cố sức 1 chút lại vô lực ngã phịch xuống đất, ngủ lâu quá có điểm chân tay tê dại, huyết áp lên chưa kịp.

“Đứng lên.” Úy Ngự đưa tay kéo cậu. Thừa Hạo nghiêng nhìn hắn, dờ ạt, cảm giác chân tay tê chồn bị đột ngột kéo đứng thẳng lên không khác gì có 1000 con kiến thi nhau đốt.

“Cậu chờ tôi làm gì?” Vừa đi ra thấy có bóng người nằm ngủ say sưa trên sô pha ở đại sảnh, không thể tưởng tượng ra chính là cậu.

“Không nói gì tôi đi à.” Úy Ngự làm bộ quay bước khiến Thừa Hạo vội nắm lấy góc áo hắn.

Hắn nhướng nhướng lông mày từ trên cao nhìn xuống Thừa Hạo.

“Tôi..... có việc nhờ anh..... Em trai tôi mất tích.....”

“Ha? Loại án này đến phiên tôi giải quyết sao? Đồn cảnh sát đang chờ cậu tới đó.”

“Thằng bé đi từ hôm qua đến giờ chưa về. Nó đi chưa đủ 48 tiếng, chưa có báo công an được.”

“Vậy cậu khẩn trương cái gì?” Chết tiệt, hắn đứng thẳng lưng, trầm nghĩ nên quay về đi ngủ cho sướng thân, mắt công đứng nói nhảm với thằng nhóc này.

“Chí Huyễn chưa bao giờ như thế, sợ không kịp giờ ăn cơm nó cũng thông báo cho tôi biết. Tôi gọi di động cho nó không được, nhất định xảy ra chuyện gì rồi...”

“Cậu làm sao mà lại nghĩ nó có chuyện chứ?” Thần kinh, ông đây 12 tuổi đã ko thèm về nhà rồi.

“.....” Thừa Hạo cười khổ, cũng nhiều người nói cậu hay cả lo quá. Nhưng mà cậu có linh cảm chính là Chí Huyễn đã có chuyện rồi, chỉ có điều cậu không có khả năng thuyết phục người ta tin mình.

“Không có gì tôi đi đây.”

Giữa lúc cấp bách không biết làm gì hơn, Thừa Hạo bước lên ôm chặt lấy thắt lưng của hắn: “Xin anh đấy, anh tìm nó dùm tôi, anh có quyền có thể, nhất định sẽ làm được.”

Úy Ngự ngừng lại, khẽ cười: “Tìm thì tìm được. Nhưng vì sao tôi phải tìm? Nó cũng có phải em tôi đâu?”

Thừa Hạo bất chấp ngại ngừng ôm cứng lấy Úy Ngự. Từ lúc Chí Huyền không có đúng giờ ăn cơm trở về, cậu đã lo lo lắng lắng đến giờ. Tối qua ngồi yên đợi cả buổi, cho tới cả ngày hôm nay hành không hay tung không thấy, cậu đã sớm phát điên. Hai anh em không có cừu gia, chủ nợ nhưng không có nghĩa ra đường không gặp chuyện. Nhất là Chí Huyền về ngoài cũng được coi là xuất chúng đi.

“A.....” Úy Ngự nhìn nhìn thẳng nhóc đang chằng chằng bám lấy lưng mình, “Cậu có cái tư thế này không phải muốn ám chỉ gì với tôi đấy chứ?” Thừa Hạo hồi hộp hơi rụt tay lại 1 chút.

Úy Ngự nhếch nhếch khoé miệng: “Tôi không có thuộc hàng đại nhân lương thiện. Làm ăn bỏ vốn ra dút khoát không chịu lỗ, bất luận làm cái gì đương nhiên phải nhìn thấy lợi ích đem lại. Muốn tôi giúp cậu, chẳng phải nên cho tôi thấy mình sẽ nhận được ưu đãi gì sao?”

Thừa hạo giờ mới nhận ra mình có bao nhiêu ngây thơ, “A” 1 tiếng rồi nói: “.....Tôi.... Hiện giờ đâu có tiền, nếu được anh cứ nói bao nhiêu... tôi sẽ trả anh dần dần...”

“NO, NO...” Úy Ngự lắc lắc ngón tay trở, “Tôi mà ra giá, cả đời cậu trả cũng không nổi. Huống chi tiền bạc tôi cũng không thiếu.”

Khốn nạn, lại còn lợi dụng lúc người ta nguy khốn mà bức ép! Thừa Hạo hít 1 hơi, âm thầm lấy dũng khí mà dày mặt nói: “Miễn là anh muốn... cái gì tôi cũng có thể cho anh.”

“Cậu cho là cậu có cái gì mà tôi lại muốn vậy?”

Thừa hạo vẫn cúi gầm mặt, hai tay từ từ nắm lại.

“Hử? Có gì nào? Cậu nói coi biết đâu tôi lại thấy được...”

Vương bát đản, người thần khí cái gì!

“Tôi cũng chỉ có chính mình, anh muốn thì lấy đi. Tùy ý anh làm như thế nào, làm bao lâu cũng được!” Thừa Hạo cơ hồ rống lên, bàn tay ôm lấy khuôn mặt sớm đã đỏ bừng.

“Vừa nói lại vừa dấu mặt đi thế, xem ra chưa có thành ý nha.”

Hứa Úy Ngự người chết đi! Nghĩ như vậy nhưng Thừa Hạo vẫn nhẫn nại đem môi mình ở trên mặt hấn cọ 1 chút rồi bước lui 2 bước : “Như vậy đủ thành ý chưa?”

“Chỉ như vậy đã được coi là thành ý sao?” Úy Ngự cảm thấy cứ nhìn khuôn mặt đỏ bừng cùng vẻ quật cường cũng như ngưỡng ngừng kia thật sự sẽ làm mình vui ra phết.

Hắn đưa 1 tay kéo đầu cậu qua, cúi đầu liền khe khẽ mở miệng, đầu lưỡi thêu thực khiêu khích tách 2 cánh môi mềm, xâm nhập, dây dưa nửa ngày mới buồn ra, mỉm cười đưa tay lau miệng rồi nhìn Thừa Hạo đang há miệng thở dốc, 1 sợi chỉ bạc rút ra lóng lánh: “Đến hôn mà 1 chút tiến bộ cũng không có.”

“Tại tôi không có tập luyện thôi!” Chỉ lo giữ gìn tự tôn khiến Thừa Hạo quên khuấy không trả cho hắn 1 đòn.

“..... Không thể nghĩ cậu có đạo đức nghề nghiệp ghê đi. Còn vì khách hàng thân thuộc mà thủ thân như ngọc”

Nghe vậy Thừa Hạo oán hận muốn đem tay rút về: “Vương bát đản, ai nói vì anh...”

Úy Ngự quan sát bàn tay mình đang nắm chặt, ngon tay to, có phần thô, phần đầu ngón tay có không ít chai. Đây đâu giống tay của sinh viên đại học, là đôi bàn tay của người sớm phải lăn lộn mưu sinh.

“Ồ, tôi quyết định chấp nhận đề cử của cậu, ngày mai sẽ cử người đi điều tra chuyện em trai cậu. Đêm nay tôi cũng mệt muốn chết rồi nhưng vẫn rất vui lòng mà xem xét 1 chút thành ý của cậu, Hạo Hạo.”

“Anh ít ghê tởm 1 chút đi, tên tôi là Hạ Thừa Hạo!”

Lại 1 lần nữa bước vào căn nhà này, Thừa Hạo xấu hổ đến không chịu ngẩng đầu lên. Mới bữa trước còn kiêu kiêu ngạo ngạo mà nói loại sự tình này không có lần thứ 2 mà giờ lại ngoan ngoãn đến cửa cầu xin người ta. Tắm rửa xong bước ra đã thấy Hứa Úy Ngự nhàn nhã nửa nằm nửa ngồi trên giường xem tạp chí,

thân thể trần trụi, chần mông đập ngang hông. Tưởng tượng đến dưới tấm chăn cái thân thể kia cái gì cũng không có mặc, Thừa Hạo cảm thấy trong đầu ong ong 1 trận, mặt mũi thoáng chốc đỏ như hơ lửa.

“Nhìn nó cái gì? Lại đây!” Úy Ngự đem tờ tạp chí quăng qua 1 bên, hào phóng mỉm cười nhìn cậu.

Da đầu cậu run rẩy, chạy lại bên giường, nhấc chăn lên rồi vội vàng vàng chui vào nằm im thín thít.

“Nằm trên giường còn quần khăn tắm sao?”

Thừa Hạo đỏ mặt, đang muốn đưa tay bỏ ra thì Úy Ngự đã từng bước đem khăn tắm xả xuống ném ra ngoài rồi mới ôm lấy cậu, bắt cậu ngồi trên người hắn.

“Tôi nói rồi, hôm nay tôi mệt chết đi, đành uỷ khuất cậu chủ động 1 chút.” Thuận thế hắn đưa ngón tay ấn vào ngực cậu, vừa lòng nhìn đốm hồng ngân hiện rõ ràng trên nền da trắng.

Thừa hạo mở to 2 mắt. Chủ động? Như thế nào là chủ động?

“Không cần nhìn tôi như thế” Úy Ngự cúi đầu rên rỉ 1 tiếng, nhịn không được kéo đầu cậu xuống hôn lên, nắm cầm xoay lại khiến cậu mở miệng ra. Hắn dễ dàng bắt giữ được đầu lưỡi mềm mại, dây dưa mút vào khiến Thừa Hạo khó thở mà tím đỏ cả mặt.

Luyện tiếc dời bờ môi kia, hắn lấy ngón tay cho vào miệng mình liếm láp, chỉ 1 chút lại chậm rãi rút ra, đầu ngón tay đã tràn đầy nước bọt.

Thừa Hạo hít thở không thông vẫn trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt, ghê tởm, làm sao lại đến mức thế này mà khiến cậu mặc danh kỳ diệu khó giải thích phản ứng của mình.

Bàn tay lần sờ hỗn đản kia rất nhanh tìm được huyết khẩu, nhẹ nhàng vẽ loạn rồi mới cắm vào. Vốn dĩ ngón tay đã được bôi trơn khiến đi vào không mấy khó khăn, Úy Ngự khoé miệng nhếch lên, cảm thụ sự chặt chẽ từ bên trong, cùng vẽ bối rối trên khuôn mặt cậu.

“Thấy thoải mái không?” Khoé miệng lại càng nhếch cao, bàn tay không quên gia tăng lực đạo.

Thừa hạo cắn chặt môi quật cường lắc đầu.

“Hạo Hạo, làm người phải thành thực a~” Ngón tay dài thay đổi góc độ đi vào , đúng như dự đoán nghe thấy người ngồi trên mình bật lên 1 tiếng kêu sợ hãi.

“Anh, anh rốt cuộc muốn thế nào?” Thừa Hạo trợn mắt nhìn nam nhân đang ra vẻ yếu ớt mỉm cười.

“Chẳng thế nào cả, chỉ muốn cậu thoải mái chút thôi” bày ra 1 nụ cười vô tội, ý cười càng ngày càng rõ nét.

“Thoải mái cái đầu anh.” Phía sau bị người khác khi mạnh khi nhẹ từng trận thâm nhập khiến đầu óc cậu đình chỉ, nước mắt rất nhanh rớt xuống. Bị người khác thao túng có biết bao nhiêu khó chịu. Dừng tay! Đồ khốn!

“Vẫn chưa thoải mái? A~ muốn thật sự thoải mái sao không tự mình tới đây coi.” Úy Ngự nắm chặt thắt lưng Thừa Hạo, điều chỉnh cho huyết khẩu của cậu đối ngay với dục vọng của hắn. Bạn đang ?

“Làm... làm gì vậy...???” Thừa Hạo có chút kinh hoảng, Nổi đó chỉ hơi nhẹ ma sát cũng làm toàn thân cậu run rẩy.

“Ngoan. Từ từ ngồi xuống coi.” Giọng nói mê hoặc cất lên, bờ môi cũng nhẹ nhàng hôn lấy cậu. Tự ngồi xuống? Thằng này điên rồi! Chuyện như thế ai làm cho nổi?

~*

~ Trong đầu nghĩ như vậy nhưng lại bị hôn đến mơ mơ màng màng, thân mình Thừa Hạo không khỏi trượt xuống dưới, càng trượt càng nặng nề...

“Ô.....” Mới đi vào 1 chút đã cảm thấy khó chịu, thế nhưng muốn nhấc mình lên lại bị đôi tay đang áp lấy thắt lưng mà nhấn xuống. Cậu lắc đầu lia lịa: “Bỏ... bỏ ra...”

“Cho cậu ngồi cậu cứ ngồi đi.” Bị nuốt hết toàn bộ dục vọng, kẻ trần như nhộng ngồi trên mình hắn lại nhấp nha nhấp nhồm, cọ cọ xát xát, là đàn ông có thằng nào không 1 phen dục hỏa đốt thân. Nghĩ lại, từ trước đến giờ, căn bản hắn chưa từng “lừa đảo” ai phải hầu hạ mình như thế này đâu.

Thừa Hạo thấy điên cả người, 1 luồng khí nóng chạy thẳng xuống dưới. Tuy rằng từ đầu đã có chuẩn bị khiến hoa cúc kia trơn bóng, nhưng 1 hơi nuốt vào dị vật to lớn như vậy, bị mạnh mẽ xâm phạm như vậy có ai lại dễ chịu cho nổi.

“Tự cậu chuyển động chút coi” Vô sỉ, vậy mà cũng nói ra được! Cậu hiện tại còn có thể nâng hạ thất lưng hay sao?

“Từ làm đi, tôi không có động thủ đâu nha, tự cậu làm ~”

Đời này có cái loại khách làng chơi lười nhác như vậy sao?

Thừa Hạo đến lúc này thật sự đứng lên rồi đạp vào chỗ kia của hắn 1 nhát, nhưng mà....

Cảm giác có được do tiếp xúc ở phía sau theo đó chạy thẳng lên, khiến cậu khô khốc cả miệng lưỡi, không chủ đích mà vận vẹo thất lưng, một luồng khoái cảm khó nói len lén chạy khắp châu thân khiến cậu rên rỉ 1 tiếng.

Quên đi... Còn lâu mới có chuyện mình cầu xin tên khốn nạn này... cho hắn đặc ý thêm sao.

Nhanh chóng nhắm mắt lại, Thừa Hạo lại vừa tìm được cái cớ không cầu xin Ủy Ngự “làm”, cậu cũng có thể tự làm chứ, tuy hơi khó khăn, cậu cố sức lắc lư thất lưng. Không hề có kỹ xảo, hoàn toàn là kỹ năng, cứ trúc trắc phải trái trước sau mà lay động thân thể.

Nhưng hình như chỉ có thế cũng có thể khiến Ủy Ngự thỏa mãn lắm, hình như chỉ cần Thừa Hạo sờ soạng 1 chút, lay động 1 chút thôi. Ủy Ngự bật ra tiếng thở dốc. Thừa Hạo thấy thế trộm trợn mắt nhìn hắn, chính là lại bị dục vọng hiển hiện trên mặt hắn dọa chết.

“Giỏi lắm~” Ủy Ngự nắm lấy thất lưng Thừa Hạo càng mạnh “Để tôi tưởng thưởng cho cậu 1 chút, Hạo Hạo.”

Thừa Hạo sợ hãi kêu lên 1 tiếng, không khỏi dựng thẳng lưng lên. Cùng lúc đó khoái cảm bất đồng với sự đau đớn khiến cậu muốn ngất đi. Hung khí nóng rực trong cơ thể như cuốn lấy cậu, bạo lực ra vào khiến tay chân cậu trở nên vô lực, chỉ có thể tùy ý theo chuyển động của người phía dưới mà phập phồng, lắc lư.

“Không. Chậm lại. 1 chút.... a ——”

Không để ý tới tiếng cậu cầu xin, Ủy Ngự tiếp tục mãnh liệt cuồng dã mà ra vào. Ai cho cậu giỏi khơi gợi dục vọng của tôi như thế chứ? Cho nên không được trách tôi, tôi có làm gì cậu, có cưỡng bạo cậu đều là vì cậu hết, đều là tại cậu khơi mào nha. (Đúng không đỡ được anh =)), vừa ăn cướp vừa la làng.) Là cậu làm cho tôi phát cuồng, bởi vậy tội lỗi này là tại cậu hết.

“Tĩnh rồi à?” Người kia 1 bộ dạng dụi dụi, sẵn sốc mà hỏi han.

Thừa Hạo hít 1 hơi, oán hận nói: “Nhìn không biết sao còn hỏi!”

Khốn kiếp, cứ nhiên hắn liên tiếp làm 1 hơi mấy tiếng, có xin xỏ, van nài thế nào cũng không chịu ngừng. Tên này chắc chắn là cầm thú, là cầm thú đang động dục.

“Không phải cậu cứ dây dưa không muốn tôi ngừng sao?”

Vô liêm sỉ! Nói thế mà cũng nói được, không sợ sét trên trời 1 nhát đánh hắn chết sao?

“Phi!”

“Sao nữa? Chẳng lẽ không đúng? Chính cậu nói với tôi là ”Đừng dừng lại” đấy thôi!”

Ngủ ngốc! “Là [Đừng!] với [Dừng lại]!” Anh bị ngủ à?

Úy Ngự đem cậu ôm vào lòng, cười đến sáng lạn. Càng ngày hẳn lại càng thích thú với khuôn mặt khờ dại luôn đầy phần nộ của cậu, tiếp sau này sẽ phát run mà trợn trắng mắt. Quả thật là không tốt nha, hẳn, Hứa Úy Ngự, hẳn sẽ không bao giờ mê luyến cái gì đến thế này chứ.

“Thì cũng là dừng dừng lại đấy thôi, tôi thì là không có vận vẹo ý nguyện của cậu mà, Hạo Hạo. Hơn nữa phản ứng của cậu cũng chứng minh là cậu cũng rất thoải mái đi. ”

Phản ứng của tôi? Thảm thiết kêu la, cầu xin tha thứ? Vừa lòng ở chỗ nào????

“Thật muốn quay lại toàn bộ quá trình đó cho cậu xem lại, nhận đi cho nó tiến bộ.”

“.....”

“Không phải sao? Tôi thấy chúng ta phối hợp với nhau rất tốt. Hơn nữa mặc kệ là ai cũng không dám cười nhạo năng lực của cả tôi lẫn cậu, cứ yên tâm.”

“Tôi có nói gì đến chuyện này sao?!!! Anh là đồ hỗn đản, anh....” Thừa Hạo thực sự là mắt trợn trắng y như Úy Ngự đã nghĩ, không, ngay từ đầu cậu cũng đã muốn đập hẳn 1 nhát cho bay xuống địa ngục luôn cho rồi...

Úy Ngự cười cười, cúi xuống hôn cái khuôn miệng đang thao thao bất tuyệt kia, thành công khiến nó lặng ngắt luôn.

“Tôi có thể đưa người đi không, Lý tiên sinh?” Úy Ngự bình tĩnh nhìn người ngồi đối diện với mình, 1 lão hồ ly có khuôn mặt tươi cười.

“Đương nhiên không thành vấn đề, chẳng phải chúng ta vẫn hợp tác rất tốt đấy sao?!!”

Chính là, tùy tiện lấy việc tư mà đổi được nhiều ưu đãi như vậy khó trách cười vui vẻ đến như vậy.

Kẻ đắc tội với Lý thị chính là Chương Ninh (sở dĩ biết đến người này bởi vì hẳn chính là người khiến Thừa Hạo phải đau cả đầu), Tiểu Huyền bắt quả chỉ là vô tội nhưng ở cùng với hẳn nên liên lụy chứ có liên quan gì đến Lý gia đâu. Cho dù như vậy, bên kia vẫn khiến Úy Ngự phải chi ra không ít tiền, lại tốn công suy tính. Nhưng cũng không sao, lúc này tên Lý Chính Quách kia lợi dụng kiếm của hẳn ít tiền, sau này từ từ hẳn có thể đòi lại gấp bội không phải sao?!

Lúc Chí Huyền được đưa tới phòng khách, cũng là lần đầu nhìn rõ mặt cậu, Lý Chính Quách đang tươi cười đột nhiên mặt mày tái nhợt.

“Tiểu..... tiểu Văn?!!”

Có thể thấy 1 kẻ âm hiểm lối đời như ông ta trước mặt đối thủ lại thất thố mất mặt như thế không phải Úy Ngự nên thấy vinh hạnh đi? Nhưng trong lòng hẳn lại thầm kêu khổ.

“Cậu.... mẹ cậu tên gì?”

Chí Huyền ngơ ngác: “Tôi... tôi không có mẹ, chỉ có anh trai thôi.”

Mức độ rợn tóc gáy ngày càng tăng, lần đầu tiên Úy Ngự thấy Lý Chính Quách rơi nước mắt, hơn nữa là không thèm nhìn đến đối thủ cũng như thủ hạ mà khóc rống lên.

Úy Ngự hận không thể đập đầu lên mặt bàn. Rất buồn nôn, rất rất buồn nôn. Như thế nào mà gặp đúng lúc không cần thiết nhất lại diễn cái màn gia quyến thất lạc trước mặt hẳn????

Lần này nguy rồi, lãng phí bao nhiêu tiền bạc lẫn tinh lực (O_____o) cũng không kể đến đi, cái chính là đã nuốt lời với Thừa Hạo. Bữa trước khăng khăng kêu sẽ mang Chí Huyền về, kết quả lật thuyền trong mương, mất mặt thế này sao dám về nhà????

5. Chương 5

~*

~ Biết được tin này, Thừa Hạo căn bản không biết nên phản ứng ra sao. Rõ ràng là trong cô nhi viện cùng nhau lớn lên, 20 năm làm anh em, đột nhiên 1 ngày thằng em bé bỗng biến thành kim phượng hoàng cất cánh bay cao, bỏ cậu mà đi. Nghĩ đã thấy phiền!

Mới hôm trước còn là em trai ngoan ngoãn của cậu, hôm nay đã biến thành người thừa kế duy nhất của Lý thị, giá trị con người tăng lên gấp bội, mạ vàng từng tắc quả thật chói mắt mà.

Hứa Úy Ngự lái xe đưa cậu đến Lý gia gặp Tiểu Huyền. Công bằng mà nói, Tiểu Huyền đối xử với cậu vẫn tốt lắm, thấy cậu liền vui mừng mà gọi: “Anh hai!” rồi lao tới ôm chặt. Nhưng cái phòng khách khoa chương kia của nhà họ Lý khẳng định cậu không muốn quay lại nữa. Lý thị đại công tử so với tiểu Huyền lúc xưa cùng cậu mò mẫm cạo nôi ăn cho đỡ phí đâu còn giống nhau nữa. Hơn nữa, cho dù có làm lơ ánh mắt soi mói của đám người làm trong nhà thì cậu cũng không thể làm như không biết mình mang đôi giày thể thao mới đi đá bóng về mà bước lên thảm sàn quý báu để lại không ít dấu giày đen đen.

“Hứa Úy Ngự... Anh nói xem, có phải tôi giờ đây cái gì cũng đều không có không?” Cậu khẽ hỏi người đang lái xe bên cạnh.

“Sao lại thế? Bất quá giờ cậu thoát được gánh nặng kia rồi, sau này chỉ cần kiếm đủ sinh hoạt phí và học phí của mình cậu thôi. Có bao nhiêu xài hết bấy nhiêu! Không tốt hơn sao?”

“Tôi vốn chỉ có 1 thằng em trai.... Ngay cả nó giờ cũng rời tôi đi....”

“Xa cách cũng là chuyện sớm muộn. Có gì đâu!”

Không phải em anh thì anh nói sao chả được! “Giờ chỉ còn mình tôi...”

“Sợ buồn thì đến nhà tôi đi.”

Thừa hạo cảnh giác trừng mắt nhìn hắn: “Anh muốn gì?!”

Úy Ngự thở nhẹ: “Cần đề phòng thế sao? Đến làm công theo giờ được không?”

“Anh đi chết đi!”

“Thật sự không muốn ở cùng tôi sao?”

“Không có cửa à!”

“Ấy, không cần nóng vội thế, cho cậu 30’ suy nghĩ, 30 phút sau hãy trả lời cho rõ ràng...”

“Ngay bây giờ tôi cũng có thể trả lời rõ ràng: KHÔNG ĐI!”

Cầm giận bước ra đóng sầm cửa lại, Thừa hạo bước lên cầu thang hẹp còn nghe hắn nói vọng lên: “Tôi chờ nửa giờ nha, nửa giờ nữa cậu nói không là tôi đi á!”

Vậy cứ ở đó mà chờ đi! Thừa Hạo dùng sức đá vào cửa nhà trọ cũ kĩ. Nghĩ đến tên kia không biết tốt xấu mà đề nghị mình như vậy, lửa giận lại bốc cao.

Tôi phi! Lúc đầu thì nói cho rõ hay, sau chiếm được tiện nghi rồi về chỉ mặt trơ tráo bóng nói : “Tôi đã cố hết sức!”. Cút mẹ anh đi! Tôi mà tái tin tưởng anh thì ngu không bằng con heo!

Đổ ập người xuống đồng chăn đệm, bởi vài ngày không dùng mà có tư vị xa lạ. Chỉ vài ngày thôi mà biết bao chuyện xảy ra. Cần chậm chậm suy tính 1 chút cho rõ ràng. Qua 2 phút vùi mặt vào gối, chịu không nổi, Thừa Hạo bực mình ngẩng đầu nhìn sang chiếc giường trống của Chí Huyền. Cậu đã cố ngậm bồ hòn làm ngọt, tranh đấu với cuộc đời này mà sao ông trời không thương cậu chi hết.

Đột nhiên cảm nhận căn phòng này sao mà vắng lạnh thế.

Đồng hồ đặt ở đầu giường tích tắc điểm kim, âm thanh vô cùng rõ ràng. Thừa Hạo chậm rãi ngồi dậy trên giường, cảm thấy cơ thể cũng có phần rét run.

Sau này cuộc sống sẽ như vậy sao? Về đến nhà nói chuyện cũng không ai trả lời, gọi tên tiểu Huyền nó cũng sẽ không thưa.

Lặng lặng ngồi im, Thừa Hạo ngoan cổ nhìn kim đồng hồ từng chút 1 nhích lên. Nửa giờ gian hạn của tên kia đã trôi qua nhưng cậu vẫn chưa có nhúc nhích 1 ly.

Trong lòng cậu vẫn cứ nghĩ không hiểu ở cùng Hứa Úy Ngự sẽ ra làm sao??!! Quên đi, khác gì dẫn sói vào nhà, thằng cha kia khẳng định ý định trong đầu không có thanh khiết gì.

Đã 1 giờ 10 phút trôi qua, giờ có muốn đi hần hần cũng đã không còn ở đó rồi!

Kim đồng hồ lại nhích thêm 10 phút, Thừa Hạo thấy bồn chồn lại đứng lên. Mình có nên đi không? Cùng lắm có 2 người thì sẽ không tịch mịch, có thêm chút hơi ấm đồng loại. (Kịch liệt phản đối, em với thằng kia ko cùng phải đồng loại, em là thỏ, nó là lang sói a =)))

Tách tách

~ Mưa rồi, hần sao có thể còn ở đó chứ! Mà cậu muốn thuê nhà cũng có thể cùng thuê với người khác... Cùng ai nhỉ?

Thừa Hạo đột nhiên phát hiện trong đầu ngoại trừ cái tên Hứa Úy Ngự không còn ai khác.

2 tiếng đồng hồ rồi.

Thừa Hạo thở dài. Cho dù hiện tại cậu đồng ý thì sao chứ?!!

Phòng trọ của cậu ở lầu 2, ghé mắt nhìn qua lỗ thông gió xuống dưới đã không thấy xe Úy Ngự đâu — Đường như thật sự hần đã bỏ đi rồi.

Thừa Hạo chạy xuống mấy bậc thang, dừng lại bất động, sâu sắc cảm nhận vị chua chát của việc một lần nữa bỏ bỏ rơi.

Thân hình gầy nhỏ của cậu đứng thẳng lên, hướng phía xe Úy Ngự chạy đi mà hô to: “Hứa Úy Ngự, anh quay lại đi, tôi qua nhà anh làm công, tôi với anh ở cùng nhau, tôi không cần làm 1 thằng ngốc ở đây nữa...”

”VẬY ĐI THÔI!

Sau lưng đột nhiên có giọng nói vang lên khiến Úy Ngự giật bắn mình mà kêu lên, lấy tay ôm ngực: “Anh..... Anh chưa đi sao?” Không biết người cũng có thể dọa chết người sao?

“Tôi chờ cậu suốt 2 tiếng rồi mà cậu lại có thái độ đó à? Không cảm động chút nào sao?”

“Anh cút đi!” Hồi phục lại tinh thần, nhận thấy mình vẫn là bị lừa gạt, then quá hóa giận, Thừa Hạo đập Úy Ngự 1 cước rồi chạy về phía cầu thang “Anh mau cút đi! Nói cho anh biết, để tôi gặp anh 1 lần sẽ đánh anh 1 trận!”

Nhưng cậu còn chưa đi được 2 bước đã bị kéo giật lại, nghiêng ngả lão đảo chả biết thế nào mà đã nằm gọn trong lòng ngực hần. “Nha, đối với chủ sắp cho cậu thuê nhà mà lại nói năng thế đấy hả? Phải phạt nha...”

“A——— Anh làm cái gì...”

Ồi dời, vừa ôm 1 cái đã ăn bạt tai, Úy Ngự cười khổ sờ sờ mặt, cậu nhóc này quả thật càng ngày càng kiêu ngạo.

“Ở đây thì nhớ thanh toán tiền thuê nhà đó nha.” Úy Ngự mặt không đổi sắc nhìn nhìn Thừa Hạo đang đứng ở phòng khách thay đồ ngủ (em nó ngu thiệt là ngu =))), đi lại sô pha ngồi xuống từ tốn uống bia.

“Giá đừng quá kinh dị là được, bằng không tôi khiếu nại lên Hội bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng đó!” (thế còn Hội bảo vệ người bán thân sao em ko kiện luôn đi =)))

“Tôi đâu phải gian thương.” Nét mặt quả thật thâm tàng bất lộ “Thế này đi, mỗi tháng cho tôi làm 1 lần, OK?”

Thừa Hạo từ đầu đến chân đều biến thành màu quả mận: “Anh cút đi! Tôi vốn biết anh chẳng tử tế gì cho cam mà!”

“Uây, nên nhớ rõ cậu là đang ở nhà tôi, tôi muốn làm gì cậu bộ khó lắm sao? Một tháng 1 lần là lời người quân tử nói là làm! Chẳng lẽ cậu muốn tôi cưỡng bạo hử?”

Hiện tại đập cửa xông ra còn kịp không vậy chời?

“Thế... 1 tháng 1 lần cũng là để cuối tháng mới tính đi!” (Hoàn hảo con thỏ đã đập bầy lolz)

“Vây coi như 2 lần...” Ủy Ngự 1 bên vô liêm sỉ mà nói, 1 bên tự nhiên kéo Thừa Hạo mà đi xuống sô pha.

“Anh.... Buông.... Tôi đâu có đáp ứng anh... A ——”

Hôn xuống 2,3 nhát đã muốn nhũn như con chi chi. Dùng câu này để hình dung chắc cũng không sai biệt lắm.

“Đồ khốn! Tôi hối hận đã đến đây! Anh buông ra! Tôi đi đây!”

“Quá muộn rồi!” Ánh mắt Ủy Ngự trở nên đen đặc, cuộn trào tính dục đến không thấy đáy.

Thắt lưng bị nâng lên, rồi mới cường ngạnh xoắn xuyên qua.

“Khốn nạn!” Trong mắt đã nhanh chóng phiếm ánh nước.

“Sao thế? Chưa quen à? Xem ra tôi lại phải làm kĩ càng vài lần cho cậu thích ứng mới được.”

“Anh đi chết đi..... Nha——” Lời nguyên rửa không nể nang rất nhanh biến thành tiếng rên rỉ, thân thể bị kỹ xảo công kích mà dần dần mềm đi.

“Thật là, cậu gấp cái gì chứ!” Oán hận dường như bị nén xuống, nhìn Thừa Hạo cũng thấy không phải không hưởng thụ, biên độ ra vào cũng lớn hơn nữa.

“Ư. A —— chậm một chút.”

Trời ơi, mình sao lại phát ra cái loại âm thanh ghê tởm như thế... Đều là tên khốn Hứa Ủy Ngự gây ra. Hứa Ủy Ngự, người đi chết đi, ta thật sự có xuống địa ngục cũng phải kéo người đi để ra mắt Diên Vương mà...

Thể lực cùng ý chí dần dần khôi phục, Thừa Hạo đưa tay đâm vào người tên kia.

“Khỏe ghê ta! Nhìn không ra là cơ thể này được ”rèn luyện” càng ngày càng tốt nha.” Nam nhân nhẹ nhẹ ôm bụng, vẻ mặt nhàn nhã nhìn Thừa Hạo đang vội vội vàng vàng mặc quần áo. Vì tức giận mà tay chân cậu luống cuống đến tội.”Muốn chạy đi đâu?”

“Anh quản được tôi chắc, dù sao cũng là càng xa anh càng tốt!” Thừa Hạo dùng sức mà mang giày vào, cố sức định chạy trốn!

“Sao mà phải đi? Không phải cậu vừa thanh toán tiền thuê nhà tháng này sao? Có thói đâu mà thanh toán xong lại không dùng thể chứ?”

Thừa Hạo nhanh chóng ngừng lại, đại nấp cấp tốc gọi tiểu nãi hội đàm. Đúng vậy, không thể để tên này chiếm tiện nghi vậy chứ? Ồ chứ, phải ở, phải đập cho nát cái phòng của hắn, khoái trá mà phá hoại.

“Không phải dùng cái dáng vẻ bị cưỡng bạo đó nhìn tôi. Cậu thấy đó, ”cái kia” tôi cho vào có làm sao đâu. Chẳng phải tôi cũng hậu hạ, mang lại khoái cảm cho cậu sao. Rõ ràng tôi thấy cậu cũng cam tâm tình nguyện đấy chứ... A——”

Nói còn chưa dứt, 1 cái gối đã bay tới bịt miệng Ủy Ngự, trên bụng lại liên tiếp ăn mấy đấm của Thừa Hạo.

“Không muốn chết thì câm miệng đi!” Thừa Hạo hung tợn “Tôi sẽ ở trong này ung dung hưởng thụ 1 tháng. Trong 1 tháng này không có được sờ vào tôi, có chuyện gì xảy ra tôi liền...”

Vốn miệng muốn nói tiếp “.. báo công an” nhưng nhìn đến Ủy Ngự ánh mắt lóe ra ý cười cợt liền hiểu ngay đối phó với loại người như hắn thì cảnh sát, pháp luật, vân vân và mây mây có là cái chó má gì đâu, liền “biên tập” lại ngay: “... Ờ... Là tôi lấy tiền á, 1 lần 1 vạn, hiểu chưa?”

Úy Ngự bị cái gối nó đè vào miệng, có muốn cười phá lên cũng không nổi, liền ngoan ngoãn gật đầu.

Gì chứ? Còn gật đầu! Một vạn chưa dọa được hần sao?

“Đừng có nghe nhầm á, bắn 1 lần là 1 vạn! Giống như hôm nay anh ”làm” tôi á, sớm phải thu được mấy vạn rồi, là anh chiếm được tiện nghi đi, hừ!”

Úy Ngự rất phối hợp, vờ vịt mang cái bộ mặt ủy khuất vì bị đe dọa mà gật gật, trong lòng đã cân nhắc, thằng nhóc này, đầu óc giản đơn như vậy, có thật sự là thiên tài IT không trời?

Thừa Hạo chọn phòng xa tên sắc lang nhất mà ở. Chính là nằm cuối hành lang. Chọn như thế cũng đề đề phòng tên kia muốn rở lúc nào là rở lúc ấy. Con mẹ nó cái gì gọi là xã hội hiện đại, dân chủ văn minh gì đó. Đến làm đàn ông còn nguy hiểm thế này!

“Chào!” Xuống đến phòng ăn liền nhìn thấy Úy Ngự đang ăn điểm tâm mỉm cười chào cậu.

Trùng mắt nhìn hần 1 cái, ánh mắt quét qua đồ ăn trên bàn chợt dừng lại.

Ô hô... nhìn ngon đấy chứ. Ngày hôm qua bữa tối ăn vào đã sớm bị trận vận động kịch liệt tiêu hao hết sạch, sáng nay là vì đói nên mới tỉnh dậy mà lăn xuống.

Nhìn thấy biểu tình của Thừa Hạo, Úy Ngự cười cười: “Quên nói cho cậu biết, cơm ngày 3 bữa đều phải trả tiền riêng.”

Hần khẳng khái nói như vậy đương nhiên vì muốn Thừa Hạo phải “thanh toán” thêm cả “tiền ăn” chứ không chỉ mỗi “tiền ở”, nhưng lại sợ nói thế Thừa Hạo lại hăm hấp mà nhịn đói đến chết thì cũng phiền. Thế nhưng Thừa Hạo lại khinh khỉnh ngồi xuống mà ăn.

“Ăn từ từ. Đạo này công ty có nhiều việc cần giải quyết, không ở nhà với cậu được, nhớ phải ngoan ngoãn nha...”

“Ai cần anh ở nhà, tôi còn đi học!”

“Vậy may quá” Vờ vịt phở phào “Tôi còn sợ cậu thương nhóc tôi quá độ...”

“Câm miệng!”

Lúc ra đến cửa lại bị hần nắm lấy hôn 1 chút, định đưa tay đấm hần cũng bị bắt lấy, Thừa Hạo cảm tức muốn chết.

“Muốn tôi bảo người lái xe đưa cậu đi học không?”

“Thần kinh, tôi là khách trọ, cũng không phải trai bao! Phục vụ chu đáo thế làm quái gì?”

“Ok!” Úy Ngự cười cười “Thế đành để cậu chịu ủy khuất vậy.”

Ủy khuất cái gì? Để anh đưa đi mới là làm tôi ủy khuất muốn chết!

Hứa úy ngự quả nhiên cả ngày không có về nhà. Đọc sách nhìn lên đã 11h đêm, Thừa Hạo thấy mắt nhúu lại, chậm chạp đi tắm rồi chuẩn bị lên giường ngủ. Hay quá đi! Liền đến lúc nhắm mắt mơ màng nghĩ gì không thấy lại thấy mặt tên hỗn đản kia hiện ra.

Ngủ thì vẫn cứ ngủ sao lại thấy mùi hương quen thuộc từ hần, lại có giấc mộng kì quỉ, dường như mơ thấy người kia đang ở ngay bên cạnh mà hôn cậu, đầu tiên là 1 nụ hôn mềm nhẹ, thật dịu dàng, cần trọng, sau mỗi lúc lại 1 mạnh mẽ, ngay cả đầu lưỡi còn len vào miệng nữa. Nghĩ thì muốn đẩy ra, chính là cả 1 ngón tay cũng không động nổi, lại mơ màng mà cảm thấy được hôn cũng thoải mái lắm, cứ yên tâm hưởng thụ đi. Dù sao cũng chỉ là mơ thôi.

Một lúc sau cậu tỉnh dậy vì thấy quá đói. Mở đèn, thấy bốn bề vắng lặng, cửa phòng vẫn khóa. Giờ đã là 2h sáng. Ể, nhớ rõ hình như tủ lạnh còn chân giò hun khói a...

Đi qua phòng khách cậu thấy Ủy Ngự vẫn đang để đèn sáng. Người này trở về lúc nào mà mình không biết nhỉ? (Em là 1 con heo chính hiệu, nó hôn em thế em còn không biết lại còn đòi biết nó về lúc nào à? =)))
Đã muộn thế không đi ngủ còn làm cái gì?

Đang dềnh dang ở đây thì cửa thư phòng mở. Ủy Ngự tay đang cầm tách cà phê, khuôn mặt rõ mệt mỏi.

“Còn. Còn chưa ngủ?” Đột nhiên thấy hấn, Thừa Hạo có điểm lấp bắp. Cà vạt của Ủy Ngự đã được nới lỏng vắt ra sau, tóc sơ mi cũng được cởi vài nút, mái tóc vàng kim của hấn có phần rối tung nhưng đôi mắt ướt át lại hơi mờ mịt mà nhìn — Kỳ cục ghê! Đối là người khác hấn sẽ bị nói là lời thôi léch thếch nhưng với hấn lại chỉ càng... mê người?

“Có chút tài liệu cần xử lý” Muốn đi lại rót thêm cà phê “Cậu đói bụng xuống tìm ăn hử?”

Á.... Đáng giận! Làm sao mà hấn biết nhỉ?

Cắn cắn cái bánh sandwich (em xuống em ăn thì anh nói em đói em lại còn tôn anh lên hàng thánh đoán, bó =))), Thừa Hạo thấy tỉnh cả ngủ, Chết tiệt! Đều tại tên kia mời cậu uống cà phê. Giờ muốn ngủ cũng không được.

“Để tôi giúp anh!” Nói ra lời này Thừa hạo thiếu điều bị chính mình dọa nhảy dựng. Ai, tự nhiên nhìn thấy tên kia chuyên chú xem xét tài liệu lại thấy có phần thông cảm, chỉ là tiện tay mà giúp 1 chút, mình quả nhiên vô cùng lương thiện, quân tử không chấp chuyện xưa nha.“Cậu?”

”Đừng coi thường tôi à

~ Chuyển cảnh!

Nam chính số 1 ăn no sandwich, tinh thần phấn chấn ngồi vào máy tính mà gõ, nam chính số 2 nửa nằm nửa ngồi trên ghế da, ngủ hay chưa thì không chắc.

Thật ra hấn đang lim dim mắt mà ngắm người ngồi phía trước, bộ dạng quả thật đáng yêu, phải hảo hảo lợi dụng mà nhìn ngó cho no. Chính ra hấn có thói quen nơi nào việc ấy, tức là việc công ty thì làm cho xong ở công ty chứ chưa mang về nhà thế này bao giờ. Nhưng hôm nay nhà hấn có 1 tiểu gia hỏa, cần được trông nom 1 chút coi có gây chuyện không. Ai nha, cậu ta lúc ngủ bộ dáng thực mê người, có hôn hít thì so với lúc tỉnh ngoan hơn nhiều, phản ứng cũng đủ HOT, thiếu chút nữa làm hấn chịu không nổi mà làm tới luôn... Hừ, tiểu tử ngốc, tưởng nằm trong phòng khóa cửa là an toàn chắc? Nghĩ đi sao không nghĩ lại, nhà này là nhà hấn, chìa khóa không phải cũng của hấn sao?

Chờ Thừa Hạo đóng WORD lại, quay đầu đã phát hiện tên khốn kia không có đạo đức đã nằm lăn quay ra ngủ.

... Mẹ nó, tuy là mình chủ động nói muốn giúp, nhưng như vậy hấn cũng không phải quá “tự nhiên”, “không khách khí” đi

~ Nghĩ đến đây cậu thật sự muốn thô bạo mà lay hấn tỉnh dậy, bàn tay đã đặt lên vai cứ nhiên lại ngưng trệ.

... Người này nhìn kĩ vẫn là đẹp trai quá... Làn da trắng không có mấy may tí vết, nhìn sát thấy sắc trắng chuyển qua trong suốt, ngay cả những mạch máu nhỏ nhỏ dưới da cũng thấy nữa. Lông mi hấn vừa dày vừa dài, mũi cũng thật thẳng, bờ môi đẹp không giống con trai cho lắm, hơi hơi mỏng, nhìn rất “ngọt”, ánh lên sắc phấn hồng...

BÙM... BÙM...

Cái gì vậy nhỉ?!!!

Tim đập.... Mẹ nó chỉ nhìn thôi mà khấn trương vậy sao? Bộ dạng tuấn mĩ hấn đản này cũng coi như đẹp nhưng mình mà lại bị vẽ bề ngoài mê hoặc sao!!!?

Chính là.....

Vẫn không khống chế được bản thân từ từ từng chút một hướng về phía gương mặt kia.

Hạ Thừa Hạo, người thật là 1 thằng không có tiền đồ mà!

... Kệ đi, hôn 1 cái, có chút xú thôi mà... Bình thường bị tên này ăn không ít đậu hũ, hôm nay tự mình ăn lại 1 chút, như thế cũng đâu có gọi là...

Môi có điểm phát run mà đặt nhẹ lên môi Ủy Ngự. Ủ... Không tồi nha... Liếm một chút, mềm mềm, hơi có vị ngọt (Chắc tại lúc này hẳn cứ gào thét đòi thêm đường vào cà phê á), hương vị tản mát của cà phê hòa vào hơi thở dần ông tạo nên 1 thứ mê được...

Bất tri bất giác mà 1 chút xú lại biến thành lâu hơn 1 chút xú, lực hôn xuống cũng mạnh hơn cho nên.....

“A.... Ủ_____” Gáy đột nhiên bị nắm lấy khiến Thừa Hạo sợ hãi kêu lên định dứt ra nhưng đã bị Ủy Ngự kéo trở lại.

Nghiêm túc cẩn thận chà đạp bờ môi kia 1 lần Ủy Ngự mới bỏ ra. Hắn thích thú nhìn khuôn mặt ngượng đến đỏ cháy: “Ai nha, cậu quá đáng thế, cứ nhiên thừa dịp người ta ngủ mà giờ trò ám toán...”

“Làm... làm gì có...” Thừa Hạo chột dạ, vừa nói vừa cố tránh xa tên kia chừng nào tốt chừng ấy.

“Dám làm không dám chịu? Cậu muốn bội tình bạc nghĩa sao?!”

Bội bạc cái đầu người. Ta làm gì chứ?

“A! Anh làm cái trò...” Rất nhanh quần áo đã bị lột xuống.

“Vừa rồi bị cậu xâm phạm, giờ là tôi phòng vệ chính đáng à.” Miệng nói tay làm, quả thật không chậm trễ 1 giây.

Giữ chứ? Anh đi chết đi... Căn bản là phòng vệ quá độ mà! “Hỗn đản! Đừng có kéo quần tôi!”

Lại 1 lần nữa bị vu khống, Thừa Hạo bị hắn đè lên người, căn bản không thể động đậy. Cái ghế da bị sức nặng của 2 người chèn ép đã muốn kêu lên “kêu kệt kêu kệt” vô cùng thảm thiết.

“Đừng... Ghê dựa chật chội lắm...” Giây dựa khiến cậu mất sức, thở hồng hộc nhưng vẫn cố sức nhắc nhở Ủy Ngự, hy vọng hắn vẫn còn lý trí mà ngừng lại.

“Vậy đổi chỗ đi.” Nói là làm, Ủy Ngự ôm cậu lúi đến đặt trên bàn làm việc. Thừa Hạo nghe được tiếng 1 đồng hồ sơ ràn rạt rơi xuống.

“Không cần. Không cần ở trong này.” Mông dán vào mặt bàn lạnh lẽo, hai chân bị cường thế mở ra, chân lại không chạm tới đất, chỉ có thể chơi với mà lung tung đạp loạn. Khổ quá đi!

“Ở đây cũng kích thích lắm mà!” Ủy Ngự chen vào giữa hai chân đang mở rộng của cậu, cúi người cắn vào đầu ngực đỏ hồng.

“Hỗn đản.” Cậu gian nan tiếp tục vận vẹo: “Anh không phải mới vừa mệt chết đi hả? Tiết kiệm thể lực ngày mai còn đi làm.”

Tuy rằng biết giảng đạo lý hơn phân nửa là không thể thực hiện được, nhưng Thừa Hạo vẫn cứ là nói a nói.

“Quả là tôi có mệt, bất quá là do trí óc bị tiêu hao quá độ. Con người ta phải phối hợp lao động trí thức với lao động chân tay! Không phải nên ”chân tay” cho nó cân bằng hay sao?”

Vô sỉ a vô sỉ!

“Nha.” Lại. tên khốn lại “vào” rồi.

Không ngừng ma sát vào mặt bàn, lưng Thừa Hạo bất tri bất giác cong lên, khoái cảm từng cơn lại từng cơn ập tới, thân thể đã muốn không nghe đầu óc chỉ huy mà tự phản ứng theo dục vọng.

Hỗn đản... Mạnh như thế ai mà chịu được chứ!!!!!!!!!!!!

“Khó có lần cậu chủ động câu dẫn tôi, đương nhiên tôi phải ra sức” Ủy Ngự hôn môi cậu khiến cảm giác kịch liệt kia lại càng đẩy xuống thắt lưng.

“Đúng... Cứ như vậy...” Thì thào vào lỗ tai cậu xong, Ủy Ngự lại thẳng tiến dong quân. Nguồn :

“Cái. Cái gì như vậy.” Thừa Hạo vẫn cố sức hỗn hển mà hỏi 1 câu.

Úy Ngự cúi đầu cười ra tiếng: “Cứ như vậy. Phối hợp với tôi. Cậu thật sự là chủ động không ít đâu.”

“” Nghe hắn nói mới để ý, không hiểu mơ màng thế nào mà Thừa Hạo cũng nường theo nhịp đưa đẩy của hắn mà đóng đưa thắt lưng của chính mình. Làm sao lại có thể gây ra cái hành động xấu hổ này! Thừa Hạo xấu hổ đến độ muốn 1 dao đâm mình luôn cho rảnh.

“Không cần thẹn thùng, đây là phản ứng tự nhiên thôi... Nào, chân mở rộng ra 1 chút, đúng chỗ đó rồi, ai da....”

Xấu hổ chết mất, tuy rằng trong đầu còn muốn phản kháng nhưng thân thể ngu muội lại nghe lời hắn mà làm theo... Minh nhất định điên rồi, nếu không chính là chỉ đang nằm mơ thôi.

6. Chương 6

P.S: Từ đoạn này, xưng hô của Úy Ngự đối với Thừa Hạo có thay đổi, có lẽ do anh cảm nhận được “cái gì đó” từ đoạn cuối=)). Đặc biệt chương này mình chém rất hăng, quý bạn thông cảm

Cuối cùng, Thừa Hạo một chút tự lừa mình dối người mà ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại chợt phát hiện đây người dẫu vết đêm qua, mà người làm ra những thứ đó trên người tỉnh lại không có 1 vết nào.

“Chào cưng.” Tên không biết xấu hổ kia đưa tay ôm chặt thắt lưng cậu, mỉm cười. Đối lại sự im lặng của Thừa Hạo, hắn tiếp lời “Không cần hằm hằm như vậy, ngày hôm qua là cưng xâm phạm anh nha.”

Còn có mặt mũi nói thế? Tôi cùng lắm thì... cùng lắm thì chỉ nhẹ nhàng hôn anh 1 chút, anh liền giống như dã thú đề tôi ra làm 4 lần, súc sinh! Nghĩ đến chính mình dù sao cũng là bị quỷ ám mới hôn trộm hắn, trên mặt không thể không chề mà hồng lên 1 mảng. Ai, vì cái gì mà da mặt mỏng như vậy chứ? Không giống như người nào đó, đạn bắn qua cũng không thủng.

Đỏ mặt?? Thật đáng yêu, Úy Ngự mỉm cười, cậu nhóc này trừ bỏ miệng mồm ăn nói khó nghe, toàn thân đều rất thành thật.

“Cưng phản ứng rất nhiệt tình đó nha. Lần đầu tiên tích cực phối hợp như vậy! Giờ cái miệng nhỏ có nhớ cầu xin anh thế nào không? Cưng làm anh cực muốn chết, còn nói anh nhanh hơn, mạnh hơn. A..... ”

Thừa Hạo hào hển thở, nhanh tay đưa bịt miệng tên khốn kia lại:

“Anh im đi! Tôi không có muốn nghe!”

“Chẹp~”

Đẩy bàn tay Thừa Hạo ra khỏi miệng, Úy Ngự lắc đầu:

“Bé ngoan phải thành thật chứ! Rõ ràng thích như vậy lại nói không! Giống anh nè, lần nào làm với cưng anh cũng thích hết, kích động không thôi, dù có phải làm cái tư thế đó...”

“Im miệng! ! ! Tôi không thích nghe! !”

Thừa Hạo chui vào chăn, kéo kín lỗ tai. Vô sỉ! Hạ lưu! Có thể nói ra loại chuyện này thẳng tuột vậy sao, chính là vô liêm sỉ mà!

“Này.”

Úy Ngự đem chăn kéo ra, nhìn vào mặt cậu,

“Cưng có biết lúc người mở miệng chửi anh, mặt đỏ bừng bừng như thế hấp dẫn người ta lắm á! Giờ chúng ta quần áo cũng chưa kịp mặc, chỉ bằng...”

“Anh...”

Cảm giác được người đang dán vào lưng mình có thứ gì đó cứng cứng đứng lên, Thừa Hạo há hốc miệng. Ủy Ngự nhân cơ hội liền ghé miệng vào hôn, dây dưa nửa ngày mới chịu buông, vẻ mặt đầy tiếc hận:

“Tiếc quá! Sáng nay anh phải đi ký 1 hợp đồng lớn, bằng không nhất định giờ mình lại...”

“Anh đi chết đi!”

Thừa Hạo đem gối nệm vào khuôn mặt tuần tú nhơn nhơn kia. Cho chết luôn đi! Chẳng ngờ, Ủy Ngự vẫn ra vẻ lơ đãng đứng lên mặc quần áo: “Giờ anh đi thật nè. Cũng không phải đi học hôm nay đúng không? Vậy ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Có chuyện gì chờ anh quay về mình nói tiếp, Ok?”

Có cái quái gì mà phải nói tiếp với anh chứ, có dùng móng chân mà nghĩ cũng biết lại nói tiếp chuyện đang “làm dở” kia đi.

“Ở nhà cũng phải ngoan nha. Nếu mà có cái thằng nào người Mỹ hâm đơ nó qua đây cũng đừng để ý gì đến nó, hiểu chưa?”

Mẹ nó, lại dặn như kiểu “thỏ con, ở nhà ăn cà rốt đi” với ông à?

“Tối thì cũng chờ anh về ăn cơm. Nhà hàng Nhật Bản mới mở ăn cũng được á...”

Miệng nói tay làm, đến giờ Ủy Ngự đã muốn áo mũ chỉnh tề.

“Tối tôi có hẹn rồi.”

Thái độ gì vậy chời?!! Coi như tôi được bán cho anh chắc? Mà có bán thì đại gia tôi đây cũng có khoảng riêng tư chứ?

“Ồ! Hẹn ai thế?” Ủy Ngự hơi dừng tay đang thắt cravat.

“Ai cần anh lo.” Thừa Hạo hừ 1 tiếng.

Ủy Ngự khẽ nhíu mày:

“Không nói mà nghĩ đi được với anh hả? Có tin anh xích cứng vào đầu giường không?”

“Này... Đừng nha... Tôi hẹn em thôi!” Ủy Ngự nhìn điệu bộ cùng tà ý của hắn mà run sợ, đành cúi đầu lí nhí. Tên BT này có gì hắn không dám làm, ngàn vạn lần cũng đừng có vì nói cho sướng mồm mà làm hại cái thân đến đi WC cũng không được.

“Thế thì được! Nhưng cũng nhớ về sớm á!”

Thế thì được? Ông đây ra đường còn cần anh phê chuẩn sao? Anh nghĩ mình là ai vậy? Thừa Hạo ngược ánh mắt không đồng tình định phản đối lại chút đỉnh lại bất gặp tên kia đang nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay lên đầu giường liền áp dụng chân lý “Kể thức thời mới là anh hùng” mà chuyển biến thành vẻ ngu ngốc cười cười:

“Hơ hơ... Biết rồi.”

Mẹ nó, anh gõ ngón tay hay lắm.

“Biết là tốt rồi. Chờ anh về nha! Nhớ ngoan đó.”

Thừa Hạo ngồi ngay đơ 1 khúc, cảm tức nhìn Ủy Ngự tâm tình thư sướng đi ra khỏi phòng, chờ đến khi gối bay đến chỉ đập vào cửa cái bầm.

“Anh hai, lâu không gặp lại thấy anh ngày càng đẹp dzaj nha~”

Hai anh em đang ngồi ở quán lẩu nhỏ, xì xụp ăn.

“Nịnh nọt vô ích. Dù gì thì miếng thịt bò này vẫn là của anh!” Thừa Hạo nhanh tay phòng đũa, ném miếng thịt vào miệng.

“Lần nào cũng dùng chiêu này quả vô dụng mà.” Chí Huyễn giận run đành ăn miếng đậu phụ ki. “Nhưng mà anh hai, dạo này trông anh quả không tồi thật á, cái áo khoác kia đừng nói là hàng fake nha~”

“Hửm? Không biết~” Cậu đối với hàng hiệu hoàn toàn không có khái niệm, chỉ là tên BT bạo lực Hứa Ủy Ngự xé rách vô số quần áo của cậu mà đem bồi thường thôi. Nhìn qua cái áo đen tuyền này với loại 100 tệ 2 cái đầu có sai biệt gì, chẳng lẽ lại đáng giá thế? “Uống, là người yêu anh mua cho hả? Đại gia nha~~ Ông xã anh làm gì vậy?”

“Cái gì mà nói ông xã anh chứ?” Thừa Hạo then quá hóa giận “Sao em mày biết anh phải làm bà xã chứ?”

“Không phải em đả kích gì anh.” CHí Huyền khoái chí khua khoắc đầy nổi “Anh á, vừa nhìn mặt biết ngay là kiểu vạn năm chịu áp bức, vĩnh viễn không thể vùng lên ~~ Uống coi, nhìn mặt anh xám ngắt kia, bị em nói trúng hả?”

Thừa Hạo đem đầu dừa thành phi tiêu mà ném:

“Con mẹ nó, mày có phải em anh không vậy? Anh nhìn mày cũng không có khác đâu, NBO* cả thôi.”

“Ha ha ha, anh hai à, em mà có đi cùng thằng nào thì dứt khoát phải làm 1.”

Loại chuyện cấm kị này nó cũng nói bô bô khiến cho người bên cạnh ngó ngó qua, thấy thế CHí Huyền bèn hạ thấp giọng:

“Đúng rồi, anh à, anh nói thích người cùng giới không có gì kì phải không?” Chờ không ai chú ý tới bọn họ rồi, nó nghiêm túc mà hỏi.

“... Ồ... Hửn là không sao ... Tình yêu thì có quan hệ gì chứ...” Thừa Hạo chợt dạ. Tuy rằng cậu vẫn cảm thấy cái quan hệ xảy đến giữa cậu và Hứa Ủy Ngự là không bình thường, không chịu đựng được cái thằng BT ấy nó hành mình thôi chứ chuyện G cậu không hề bài xích.

“Nói gì thì nói... Em cũng biết yêu đương đồng tính không phải chuyện gì đáng xấu hổ. Chính là nếu em thích mà người ta không thích thì làm thế nào?”

“Bá vương ngành thương cung.”** Thừa Hạo quyết đoán nói. Đây chính là lấy cậu tự thân vi giáo*** đưa ra được kết luận quý giá này (=)). Nhìn đi, cậu là 1 chàng trai bình thường thế mà can có gì bị Hứa Ủy Ngự ba lần bốn lượt đề, khiến không cong cũng sắp thành cong (=) =))

“Anh đừng có trêu em” CHí Huyền khổ sở cúi đầu “Em sẽ bị giết mất. Anh ta thân thủ tốt như vậy~”

“Hửn... Ấy ~ Chính là em mày thích con trai thật đó hả?” Giờ Thừa Hạo mới ý thức mà giật mình.

CHí Huyền ủy khuất nhìn cậu: “Anh à, anh vừa rồi rõ ràng nói không kỳ quái mà...”

“Không phải kỳ quái. Chính là. CHí Huyền, em bắt đầu biết yêu rồi hử?”

CHí Huyền đỏ khốc đỏ cười: “Em đã 22 rồi. Sao anh cứ coi em như trẻ con vậy?”

“Phải ha~” Thừa Hạo trầm tư gật gù. “Thế em mày, cứ bày tỏ đi, bị cự tuyệt thì làm làm, làm tới khi nào không thể cự tuyệt mà chấp nhận, thì thắng!”

CHí Huyền thở dài, từ đầu cậu đã biết ông anh gốc của mình đối với chuyện yêu đương tuyệt không bao giờ có ý kiến nào hay ho mà. Bất quá, cái kiểu ương ngạnh bất khuất không chịu đầu hàng này coi bộ cũng được nha, cứ xài tạm, được hay không nói sau. (Lúc này, 1 nam nhân vô tội đột nhiên cảm thấy trên lưng từng trận lạnh người xông lên — đừng hiểu lầm, không phải Hứa Ủy Ngự đâu ~~) “Này! Thừa dịp em ngăn người anh cư nhiên mang thịt dê ăn hết vậy đó hả, dê tiện quá đi!”

“Là em mày không có chuyên tâm..... A, giật đồ của anh hả, súc sinh!”

“Tiểu nhân! Không được gấp hết vào bát vậy chứ!”

“A! Hửn đần, dám đem đồ anh gấp vào bát rồi giành lại sao? Mau buông xuống! Bằng không anh cho mày 1 trận!”

Lời khuyên: Ngán vạn lần không cùng tranh giành ăn lẩu với những thằng như 2 thằng phía trên, trừ bỏ việc bị phổng ra còn có thể xảy ra án mạng.

+++++

+ Toàn bộ những lời chêm vào trên đầu của Lâm tử, tớ chỉ mô-di-phê đi chút thôi vì chương này nó hài quá =))

++ Quyết định là sẽ chơi luôn chuyện của em Huyền sau khi kết thúc KTKY *tung hoa*

Chú giải

* NBO = Naturalborn0 = Bẩm sinh =))

** (Credit to đoạn dịch của bạn Jude @ Vnfiction)

“Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỳ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chợt Hạng Vũ trờng mắt một cái, tên thiện xạ kỳ binh kia đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành... [còn nữa, nhưng mệnh lười dịch...]

Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngạnh thượng cung” rất đơn giản, chính là... R.A.P.E. [^^] Ủa sao kỳ dzậy?? Là dzậy nè, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ” ; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cưỡng gian” [aka “rape”] ; mà “cưỡng gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” để thay thế cho hai từ “cưỡng gian”, có vậy thôi... ^0^

Khúc này thể hiện rõ sự khốn nạn của em Hạo, em nó bị ăn rồi lại xui em trai nó đi ăn thằng khác, quân ABC... Đây thì ngây thơ à =)) Bữa trước có bạn nào muốn rước nó về nuôi ấy nhỉ =))

***Tự thân vi giáo: nôm na là lấy chính bản thân mình làm “giáo cụ trực quan”, là em nó biết được cái chuyện nên đi hấp trước yêu sau là do anh Hứa làm với nó =))~*

~ ...cả 2 từ đầu đến giờ cũng chỉ quan hệ tiền bạc với nhau.

“Oa! ! ! ! !”

“Anh hai à, anh làm ơn không cần la to thế chứ! ” Chí Huyền dùng sức kéo thẳng anh đang dán mặt vào cửa kính.

“Đến đây coi, Chí Huyền, xem chút đi... Cái này này... Trên bảng giá không có viết nhầm hay sao? Không phải thừa ra 1 số 0 hay sao?” Thừa Hạo ngạc nhiên.

“.... Đúng rồi mà anh! Giá đúng của nó đó, có gì kì quái đâu.” Không phải lâu ngày không gặp ông anh mình bị thần kinh chứ? May mắn giờ biết không có quan hệ huyết thống mới gật gù chấp nhận tại sao mình khôn hơn ông.

“Không thể nào...” Thừa Hạo bị kéo đi 2 bước rồi, còn ngoái lại thì thào. Rồi mới lôi ra 1 cái áo khoác nữa đưa cho em trai coi: “Cái này có phải hàng fake không?”

Chí Huyền hít 1 hơi: “Cái này là ông xã anh mua cho anh hở?”

“Là hần dền cho anh... Đâu biết nó đắt thế này chứ.” Hứa Ủy Ngự lúc đó nắm cổ tay cậu mà giật, không cần thận làm rách cái áo khoác cũ, thế nên mới mang cái này cho cậu mặc. Vốn nhìn đâu đến nỗi xì tai xì tiếc gì mà sao giá nó lăm số 0 thế kia?

“Như vậy a.” Chí Huyền sờ sờ cằm, mắt nhìn nhìn đánh giá ông anh còn đang ngây như phỗng “Ồ, anh hai à, quần áo trên người anh toàn bộ không có tầm thường đâu... Ông xã anh quả nhiên là người có tiền, lại rất cưng anh.”

“Có mới lạ.” Thừa hạo rầu rĩ đưa tay đút vào túi áo, anh ta chỉ coi mình như công cụ tiết dục thôi.

“Đúng rồi, em đã bảo anh giới thiệu để em coi thế nào rồi, rốt cuộc là cái dạng người gì a? Đẹp trai không? Không đẹp thì miễn đi nha...”

“Đẹp thì thực ra cũng đẹp... Bất quá cũng không có ưu điểm gì hơn. Tính tình thì tự cao tự đại, bất mãn chuyện gì liền nắm tay dọa người... Đề tiện vô sỉ hạ lưu không tiết tháo.” Nguồn :

“Người như vậy anh cũng thích hả?” Chí Huyễn hoài nghi.

“Anh đâu nói thích gì”

“Đừng có nghĩ 1 đằng nói 1 nẻo chứ, viết hết trên mặt anh rồi kìa. Tên anh ta là gì? Anh muốn em đi điều tra chút không?”

“Không cần. Anh với anh ta đâu có gì. Không xem như người yêu, thật đấy.”

Chí Huyễn nhìn anh mình ủy khuất như thế, muốn nói gì lại im im thôi, biết sự tình hẳn không đơn giản nên cũng không hỏi nhiều. Chính là chuyện tình cảm của người khác bản thân có muốn tham gia cũng không được. Huống chi óc không mang nổi mình óc, chuyện của mình cậu cũng đâu có làm gì được.

Kiên quyết không cho Chí Huyễn đưa về, Thừa Hạo cùng em trai chia tay rồi ai về nhà nấy.’

Chí Huyễn quả thật rất muốn nhìn coi người đàn ông của anh trai mình thế nào. Chính là Hứa Ủy Ngự cũng như thế nào ấy. Nghiêm túc mà nói, cả 2 từ đầu đến giờ cũng chỉ quan hệ tiền bạc với nhau, Không rõ Ủy Ngự vì cái gì mà mua tiền đất tiền cho cậu, là ám chỉ đang bao dưỡng cậu sao? Muốn lên giường hẳn liền vác cậu quảng lên, mặc kệ có tình nguyện hay không, cũng không thể coi là “mua-bán” đi. Cho dù bị cưỡng bạo cũng còn hơn là bán mình. Nghĩ đến đây lại hơi hơi thoải mái 1 chút. Sáng nay, Hứa Ủy Ngự cũng đâu có nhắc gì đến tiền bạc gì đâu, hay là hẳn quên? Lúc trước giá cả vẫn do chính cậu định ra. Nếu Ủy Ngự thực cho cậu 4 vạn tệ cậu chỉ sợ mọi chuyện trong quá khứ theo đó mà trôi sạch. Tiền đương nhiên là tốt rồi, Chính là cậu không muốn quan hệ giữa cả hai trở thành quan hệ “mua-bán”. Tất nhiên đâu có yêu thương gì... Chỉ là hi vọng có thể bình đẳng mà ở chung với nhau mà thôi... Thừa Hạo sờ sờ vào túi tiền, hạ quyết tâm. Quả là đã quyết là làm, nhanh khùng khiếp đi.

“Hứa ủy ngự.” Thừa hạo cố lấy dũng khí gọi, vừa rồi cậu đã ngồi xem xét lại khả năng tài chính của mình rồi chạy đến phòng ngủ của người kia. “Ồ thì. Có chuyện tôi phải nói rõ ràng với anh.” Thừa hạo liếm liếm môi, tuy rằng trong lòng sớm đem mấy câu sắp nói mà xào qua nấu lại không dưới trăm lượt, nhưng tới đây bị tên kia chăm chăm nhìn nhó không khỏi lắp bắp. “Tôi tính đem tiền thuê nhà tháng này trả cho anh.... Là tiền mặt... Hôm... hôm nay ... là tôi đếm đủ rồi đó...”

Ủy Ngự nhướng nhướng mày: “Là sao? Không phải bữa hôm qua cậu ”trả” đủ rồi sao?”

“Tôi không có dùng thân thể trả nữa đâu. Cái việc đó, cần làm thì làm, không cần phải... đưa tiền nữa, tôi đâu có bán thân chứ~” Thừa Hạo 1 hơi nói xong có chút khẩn trương lấy tiền trong túi đưa ra: “Tiền thuê nhà bao nhiêu, anh nói đi?!!!”

Ủy Ngự bị bất ngờ hỏi như vậy cũng có phần ngỡ ra, đối với vụ giá cả này hẳn căn bản không có quan niệm, đã đi ở nhà thuê bao giờ đâu mà biết.

“A... Thôi thì cứ nói, anh thấy thích hợp thì OK rồi.”

“”

Bình thường cái phòng xép đơn cũng phải 500 rồi, phòng này rõ ràng không chỉ cao hơn 1 bậc...

“1000?”

“Không sai biệt lắm.”

Loại tiền trinh này có quan trọng đâu chứ!~~~*

“Vậy anh cầm lấy” Thừa Hạo nhẹ người, đưa ra 10 tờ 100 tệ mới tinh.

Úy Ngự khăng khải cầm tiền khiến cậu cảm thấy toàn thân đều thoải mái, cuối cùng “giao dịch” cũng đã hoàn thành. 1000 tệ đối với cậu không có ít, nhưng muốn mua tự tôn của chính mình, thật đáng giá đi.

Úy Ngự cầm tiền xong cũng không có tránh ra, vẫn là vẻ mặt khó lường nhìn cậu, Thừa Hạo nhất thời không thấy hấn nói, trầm mặc nhìn nhau 1 lúc lại có chút xấu hổ: “Ồ, sau này sẽ đúng giờ đúng ngày tôi giao tiền cho anh, không phải nhắc. Đừng nói chuyện bữa trước cái gì 1 lần 1 tháng, tôi không có bán mình đâu, lần trước là bất đắc dĩ, sau này sẽ không bao giờ... ờ không có chuyện đó nữa. Tôi thật sự không có bán nữa đâu (cháu nó biết mỗi câu này, nói hoài), ngày xưa 1 tuần cùng anh là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.”

Úy ngự trên mặt hiện lên vẻ tươi cười quái dị.

Nuốt nuốt nước miếng, không hiểu sao bản thân lại khấn trương, Thừa Hạo thấy run cả da đầu, nói tiếp: “Anh phải tin tưởng tôi. Vậy nha, ngủ ngon.”

Vừa mới chuyển thân, cánh tay lại bị một phen giữ chặt.

“Cái...chuyện gì?” Please, không cần đưa mặt sát lại như vậy chứ, thở hơi ra cũng nóng mặt người ta rồi...

Úy ngự mỉm cười, vẻ mặt vô cùng đen tối: “Cũng có biết hay không cũng có thể đáng yêu đến thế nào?”

Bố thằng nào mà biết được? Bước lui từng bước để tránh xa hấn bao nhiêu, Thừa Hạo lại cảm thấy hấn ép tới chừng đó.

“Đáng yêu đến độ anh muốn hôn cũng.”

Muốn thôi miên người ta bằng cái giọng đó sao. Thừa Hạo lại bước lui thêm 2 bước thì đụng đến tường, không đường thoát: anh không cần bước lại nha, ngàn vạn lần đừng có bước lại. Ô, thật đáng thương, như thế nào trở nên giống con thỏ nhỏ sắp bị sói lớn nuốt vậy nè chời?!!!!

“Hạo hạo. Cũng đáng yêu quá.”

Vừa mới thở dài ra 1 hơi. Vài giây tiếp theo khi nhận thức được thì Thừa Hạo đã bị nắm lấy mà hôn. Như thế nào lại biến thành thế này? Gặp quỷ? Minh rõ ràng trả tiền cho hấn rồi, vì sao lại... Vẫn đang còn lý trí, Thừa Hạo đưa tay dấn mạnh vào ngực tên kia, không phản ứng???!!!! Liều mạng mà đánh mạnh hơn. Vẫn là không có phản ứng== Ô, người này là người thép chắc? Nắm tay của ông đây đã 1 lần đánh cho ông thấy thể dục 3 ngày dậy không được đó (đương nhiên đó là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn) AAAAAAAAAA

~ Mẹ nó, đá anh này, đá chết anh

Hai tay lại bị kéo mạnh rồi bắt chéo ra sau lưng, đến cái chân đang đạp lung tung cũng bị kẹp chặt đến không động đậy được. Thừa Hạo không cam lòng há miệng muốn cắn, cắn vừa động lại bị Úy Ngự nắm lấy.

“Lúc nào cũng nghịch ngợm không ngoan chi hết.”

Tùy ý mở miệng Thừa Hạo bằng miệng mình dây dưa hồi lâu mới đưa lưỡi qua liếm nhẹ rồi cắn tai phải của cậu, Úy Ngự nhẹ nhàng di chuyển lưỡi ngoài lỗ tai hồng hồng của cậu:

“Cũng càng phản kháng anh sẽ càng hưng phấn đó~~”

Nửa người bên phải theo đó mà nhũn ra. Hấn dẫn này như thế nào có thể ghê tởm đến vậy. Không cần cắn lỗ tai tôi! Tim đập nhanh quá.... CHân cũng nhũn cả ra rồi...

“Sao? Không thích à?”

Cảm thấy thân thể trong tay đang run rẩy, Úy Ngự dừng lại, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đối mặt với ánh mắt đang cố sức chống chọi. “Không thích, ghét nhất bị Anh buông tay.”

Lời nói ra hữu khí vô lực, còn run rẩy, 1 chút thuyết phục quả thực không hề có.

“Nói dối.”

Úy ngự cười yếu ớt, bàn tay đưa xuống sờ quần của Thừa Hạo.

“Anh, ... anh sờ cái gì đó!???!”

Thừa hạo khấn trương, thanh âm đều thay đổi.

“Còn nói chán ghét, nơi này đều ngạnh a.”

Tươi cười đến phát ghét.

“Hỗn đản!”

Thừa hạo vô lực quay đầu đi chỗ khác. Chết tiệt thân thể như thế nào luôn không nghe sai sử, phản đồ!

“Bé cưng nói dối sẽ bị phạt nha, anh có nói qua với cưng rồi mà.”

Hắn xấu xa cười, rồi nhanh chóng đem người trong ngực đang không ngừng giãy dụa mà giữ chặt.

“Trừng phạt cái đầu anh! ! Biến thái, tôi đi báo anh cường bạo tôi.”

Lời nói nghe thì cứng rắn nhưng chính là ngữ khí lại mềm nhũn. Ủy Ngự nhướng mắt:

“Cường? Cũng được, 10 phút nữa cưng có thể nói ”không” cho dù là anh bắt buộc cưng anh cũng ngừng tay, được chưa? Nếu cưng nhịn không được mà phối hợp lại với anh, sau này cưng nhớ phải ngoan, muốn thì nói là muốn không được hỗn nữa nghe chưa?”

“Anh. A ——. . .”

Đột nhiên bị thọc sâu, cậu thét lên chói tai.

“Đi ra ngoài, anh đi ra ngoài.”

Tay đã muốn nhũn ra vẫn ương ngạnh đập vào ngực Ủy Ngự.

“Thật sự muốn anh đi ra ngoài?”

Ủy ngự chậm rãi co rúm lại, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cậu.

“Đi ra ngoài. Đừng có đụng tôi.”

Mạnh miệng, nhất định phải mạnh miệng, sự việc này có liên quan đến tôn nghiêm cá nhân, không thể lùi bước! Ủy Ngự cong khéo miệng, dùng sức hạ thắt lưng xuống, thật sự là rút ra toàn bộ. Sự việc 1 lần nữa thành linh xảy ra khiến Thừa Hạo mê hoặc trong chốc lát, thở không ra hơi mà ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt.

“Sao nào... Hình như cưng thất vọng hả?”

Ủy Ngự cười tà, lấy tay ấn ấn vào mặt khấu xung quanh, cảm nhận được cậu từng trận co rút nhanh chóng cùng run rẩy, rồi mới mạnh mẽ đi vào lần nữa, so với lúc này có phần mạnh mẽ hơn. Thừa hạo trừng lớn ánh mắt, nói không ra lời.

“Vẫn thế thôi, nhưng cưng thấy hài lòng hơn phải không?”

Chậm rãi rút ra đến cửa lại 1 mạch đi vào. Cứ như vậy vài lần, khuôn mặt Thừa Hạo đã có phần ngày càng đỏ, thắt lưng cũng bắt đầu bất an mà vận vẹo. Hắn cố ý giảm tốc độ nhưng lực đẩy vào lại tăng, quả thật là tra tấn mà. Ngực Thừa Hạo run rẩy, không ngừng đưa đẩy thắt lưng vì nghĩ như thế sẽ giảm bớt 1 chút dục vọng đang bị khơi mào.

“Cưng nói ”không cần” thử coi.”

Lại ác ý cắn đầu ngực cậu, đầu lưỡi đưa qua đưa lại chứ không dời đi ngay.

“.”

Thừa hạo run rẩy, muốn nói cũng không ra tiếng.

“Không phải cưng cũng nguyện ý phối hợp đó sao?”

Ra sức thẳng tiến, Hứa Ủy Ngự đồng thời ngẩng đầu che khuôn miệng đang chực mở miệng nói tiếng “không”, cậu còn có thể nói ra sao? Mà giờ bắt hắn ngừng tay, sao mà được, nhất định hội dục hỏa công tâm mà chết.

Về phần Thừa Hạo, nắm tay này giờ đặt ở eo Ủy Ngự từ từ buông ra mà gắt gao nắm lấy vai hắn. Cậu cam chịu nghỉ, quên đi, sẽ kệ hắn muốn làm gì thì làm, dù gì làm chuyện này cũng không có buồn chán gì, còn có phần hưởng thụ.... Là đàn ông với nhau cả, thiệt hại gì đâu.

=====

Chú giải:

* Ý anh 1000 tệ chỉ là tiền trinh, tsb bọn đại gia, anh có biết 1000 tệ con người ta kiếm bao lâu mới ra không? *đắm, đá, đập*

7. Chương 7

Cảm giác này, hạnh phúc này, được người mình yêu nhất ôm vào lòng, liệu có gì sánh được.....

“Thừa Hạo, hết giờ bóng rổ không?” Thăng bạn cùng lớp nhiệt tình rủ rê.

“Không được, tớ có việc rồi, đi trước đây.” Thừa hạo đưa tay nhấc túi xách lên.

“Ai, sao lại lạnh lùng tàn nhẫn vậy. Gần đây chơi bóng cũng không thềm chơi cùng bọn tớ. Cậu đi làm cũng không đến nổi bận rộn vậy chứ?”

Thừa hạo cười khổ: “Không phải, chỉ là dạo này không khỏe lắm...”

Thực ra là bị cái tên kia làm thành như vậy, vài ngày trước rồi nhưng giờ tư thế đi lại vẫn có điểm quái dị.

Khốn, như thế nào lại có loại khủng bố như hắn, xét phương diện tình dục thôi thì quả thật không có giống người thường. Ở phòng khách đã làm 3 lần, lần cậu qua đến giường ngủ lại làm 2 lần nữa. Nếu đến cuối cùng cậu không khóc nức lên mà xin tha thì hẳn cái mạng này còn mà đứng đây bịa đặt lý do chắc.

“Ah, phải, thầy Dương mới nói phải mua sách á.”

“.....” Đềm xấu dự cảm, “Có sao? Mới mua rồi mà??”

“Thì ông nói là không có mất buộc, ai mua thì mua nhưng cậu nghĩ coi không mua có qua được môn của ông không? Mua quách cho rooiff1 tiền tiền tai mà!”

“.....” Tổng cộng có mấy cuốn?”

“Một bộ ba cuốn.”

“Bao nhiêu?”

“99 tệ 9.”

Thừa Hạo bật ra âm thanh tan nát cõi lòng.

“Một mao không cần trả lại!”

Thừa Hạo cầm giận quay về “nhà”, tiện đường qua cây ATM rút tiền. Mẹ nó, hai chỗ cậu làm thêm thể nào mà vẫn chưa đến lúc trả lương, tiền ki cóp được dùng lâu nay cũng không có để ra thêm, đúng là miệng ăn núi lở mà.

Cũng là cậu tự thấy suy nghĩ của mình thật luẩn quẩn. Lý Chính Quách có từng nói với muốn đưa cậu 1 chút tiền để cảm ơn cậu đã chăm sóc Tiểu Huyền bấy lâu. Khi đó cậu đã nghiêm nghị khẳng khái mà chối từ, sống chết không đồng ý, nói gì mà mình với Tiểu Huyền tình như thủ túc, nhận tiền này khác gì vũ nhục tình cảm cả 2. Kết quả người kia nhìn cậu cảm kích bao nhiêu thì giờ túi cậu xẹp bấy nhiêu.

Tiểu Huyền cũng nói, anh ơi anh, tiền tiêu 1 năm cuối này của anh để em lo nhưng cũng đã bị cậu tròng mắt dọa cho phát khiếp.

Mẹ nó, đúng là MONEY với DANH DỰ nó khó vẹn toàn lắm a.

Vừa than vừa đưa tay cầm lên đám tiền vừa nhả ra từ máy ATM, lại muốn kiểm tra coi thẻ mình còn nhiều tiền, đủ sống qua tháng này hay không.

Kiểm tra tài khoản này...

PLEASE WAIT.....

Con số hiện ra.....

Gì?

Không thể nào! Lỗi hệ thống rồi!

Kiểm tra 1 lần nữa, lại vẫn là.....Sao lại thế này, 9 vạn tệ này ở đâu ra?! Như thế nào mà số dư tài khoản của cậu lại có hơn 9 vạn tệ? Cái số lẻ 800 tệ kia mới đúng nè....

9 vạn tệ... Mẹ ơi, lắm tiền quá! Chẳng lẽ ai gửi tiết kiệm lại nhầm số tài khoản sang của cậu?

Thừa hạo vội vàng chạy đến quầy giao dịch.

“Chị ơi, phiền chị in dùm em đơn thu chi tháng này của cái thẻ này với.”

Bần thần, cầm hóa đơn mới được đưa cho, Thừa Hạo nhìn đi nhìn lại. Quả nhiên có 2 lần tiền được gửi vào, 1 lần là 4 vạn, 1 lần 5 vạn, ngày gửi trước cách ngày gửi sau 2 ngày. Có ai ngu đến độ nhiều tiền như vậy gửi nhầm những 2 lần lại không kiểm tra lại chứ? Thừa Hạo lắc đầu, có khi người nhầm lẫn kia đang điên lên vì mất tiền chẳng, hay mình quay lại nhờ Ngân Hàng làm cho ra nhẽ. Tiền mới gửi vào thôi, mới vài ngày nay...

!!!!!!

Đột nhiên như bị sét đánh ngang tai, Thừa Hạo toàn thân cứng còng, run rẩy.

Tim đập thành thịch, khó chịu quá.... Không phải chứ?

Vò nát tờ giấy trong lòng bàn tay, cậu cố nhớ lại từng sự việc. Đúng rồi, 2 lần gửi tiền này, là sau hôm cùng Úy Ngự “làm” thì liền được gửi vào.

Bốn vạn, năm vạn.

Bốn lần, năm lần, bốn 1 lần liền trả 1 vạn*. (ai không nhớ đề nghị đọc lại=)))

Ha ha, hẳn nhớ rõ thật, cũng như thật sông phẳng.

Trực giác cơ hồ bị đè nén khiến trong lòng cậu chợt hốt hoảng, mỗi lần thở lại 1 trận co rút đau đớn.

Vì cái gì. Vì cái gì phải làm như vậy với tôi.

Tôi đã nói ... không có bản mình nữa, anh lại đối với tôi như vậy...

Nguyên lai anh vẫn coi tôi là nam kỹ, làm xong trả thù lao, giá cả cũng hào phóng quá.

Hừ, thật là 1 chủ nhà hiếu khách đến phát khiếp.

Nước mắt bất tri bất giác mà trào lên.

Thật ra, tuy rằng rất mệt nhưng hai lần vừa rồi tôi có điểm thấy ngọt ngào, đã ôm tôi như người yêu. Thừa Hạo ngốc ơi, bất quá là người ta phiêu kỹ, người ở đó mà đặc ý....

Thật muốn tìm nơi nào không có ai mà òa khóc 1 trận.

“Cùng về rồi à?” Ủy Ngự đang dựa vào sô pha, tao nhả đưa tay tự rót rượu vào ly, hướng Thừa Hạo đang đứng im lìm ở cửa mà cười hỏi, “Cùng làm 1 ly không? Ngon lắm đây...”

Nói tới đó thì nhận ra đôi mắt sưng đỏ của Thừa Hạo, hần ngừng lại.

“Sao thế?”

Thừa Hạo cắn cắn môi, thân thể cứng nhắc từng bước từng bước đi về phía hắn, tay phải nắm chặt, hơi hơi run rẩy.

SOẠT

Không hiểu cái gì đập vào 1 bên mặt khiến đỏ lên vì rát cùng đau, Ủy Ngự khó hiểu hỏi:

“Cậu làm gì....”

“Thứ tiền dơ bẩn tôi trả lại cho anh” Thừa HẠO dùng thanh âm bình tĩnh nhất mà nói, thân thể vì cố kiềm chế mà có điểm phát run “9 vạn tệ của anh đó.” Ủy NGỰ giờ mới nhìn thấy cái nhóc kia vừa ném vào mặt mình hóa ra là thẻ ATM bị bể gãy.

“Hứa tiên sinh à, tôi không có phải là nam kĩ. Phiên ngài cầm tiền của ngài đi.”

Thừa Hạo từng chữ từng chữ gằn giọng. Vốn còn muốn mắng hắn, chính là làm không được, nói thế đã là cực hạn rồi, sợ mở miệng thêm sẽ không nhịn được mà òa khóc hoặc vung tay đánh hắn. Không thể thất thố, tuyệt đối trước mặt hắn không thể thất thố.

Lại nghĩ muốn quay ra mà thu dọn hành lý biến quách cho rồi, nếu không sẽ chịu không nổi nữa. Không thể ở lại đây nữa, không thể hít cùng bầu không khí với hắn nữa.

“Tôi đưa tiền cũng đâu muốn vũ nhục cậu” Người phía sau bình tĩnh trả lời “hơn nữa, ngay từ đầu chính cậu nói nếu tôi xâm phạm cậu sẽ phải trả tiền, không đúng sao?”

Thừa Hạo đứng ở cửa, tay còn đặt trên tay nắm, toàn thân phát run.

“Tuy là sau này cậu có nói không phải trả nữa nhưng lần nào cậu cũng không có tình nguyện mà làm, không phải sao? Tôi chắc chắn sẽ không bao giờ tự nhiên bắt cậu làm ba cái chuyện cậu không muốn mà không có bồi thường.”

“Vâng, Hứa tiên sinh, anh là chính nhân quân tử, còn tôi thì diễm phúc được gặp người tốt như anh.” Cậu cười lạnh, tức giận đã đến cực điểm ngược lại khiến cậu bình tĩnh trở lại.

“Thừa Hạo, tôi không có nghĩ đưa tiền lại khiến cậu tức giận đến thế.” Đi ra cửa, Ủy NGỰ đưa tay giữ thất lưng cậu.

“BỐP”

Thừa HẠO xoay người tát 1 cái thật mạnh vào khuôn mặt đang bình tĩnh kia.

“Phải, anh nghĩ làm sao được. Đối với anh, tôi bất quá cũng chỉ là nam kĩ bán xuân, được người ta ném tiền sẽ cao hứng không kịp, như thế nào lại giận cho được.”

Hào hển thở, hốc mắt bắt đầu nóng lên, “Hôm đó tôi nói gì căn bản anh đâu có để vào tai. Anh nghe thì có nghe nhưng trong lòng cười nhạo tôi phải không? Anh muốn dạy dỗ tôi. Được rồi đó! Tôi cũng không muốn ở đây để xem anh đắc ý thêm nữa. Dù sao tôi cũng đâu phải ”hàng” chất lượng cao gì đâu.”

“Sao lại nói như vậy?” Ủy Ngự nhú mày, “Tôi chưa bao giờ nghĩ thế, nếu tôi cho cậu tiền mà khiến tự tôn của cậu bị thương tổn thì để tôi giải thích. Nhưng... sự việc đâu có nghiêm trọng đến mức đó?”

“Ý anh là sao?”

“.... Đơn giản là tôi không có ép uống gì cậu, mà có ép uống thì cũng bồi hoàn, cậu có nhất thiết phải giận như vậy không?”

.... Sao mà không tức cho được!... Hứa Ủy Ngự anh đang nói cái quái gì vậy?!

“Tôi không rõ cậu thể nào mà tức giận đến vậy. Chỉ có 1 cách giải thích cho tất cả chuyện này, chính là...”
Úy Ngự đưa tay kéo đầu cậu đang hết sức tránh ánh mắt hắn vì trong mắt đã muốn ầng ậng nước “Thừa Hạo, ... cũng yêu anh rồi sao?”

“Bốp!”

Lại 1 cái bạt tai vung ra, Úy Ngự cũng không tránh, chỉ là giây phút sau đó lại nhìn xoáy vào mặt cậu: “Có phải hay không?”

Thừa hạo nghiêng rằng, lại muốn động tay nhưng đã bị hắn bắt lấy.

“Trả lời anh đi, có phải hay không?”

“Không đúng không đúng!” Liễu mạng giãy ra khỏi Úy Ngự, Thừa Hạo gấp gáp đến độ mồ hôi lạnh cùng nước mắt cùng rơi “Không có loại chuyện này, tuyệt đối không có!”

“Thật sự không có?”

“Không có, không có! !” Thừa Hạo lung tung loạn xạ mà vung tay đánh, vừa rồi 1 câu “Cũng yêu anh rồi” chấn động mạnh đến độ cậu đứng không muốn thẳng. Cậu chính là loại người bị nói trúng tim đen sẽ vô cùng khủng hoảng.

“Không có thật?” Ngự khí lạnh nhạt, tay cũng buông lỏng ra.

“Không có.” Dưới ánh mắt sắc bén của hắn, cuối cùng cậu cũng giãy ra thành công, nhanh chóng trấn áp trái tim đang đập bình bình cùng hơi thở dồn dập. Đừng ép hỏi tôi nữa, bây giờ, tôi cái gì cũng không có, chỉ sót lại chút tự tôn nhỏ nhoi mà thôi, không cần ép nữa.

“Ồ.....” chính là giãy ra nên mất cảnh giác, chưa kịp phòng thủ, hô hấp đã cứng lại, môi bị mạnh mẽ bao phủ.

Bắt đầu là cuồng dã thô bạo, nụ hôn lúc sau trở nên ôn nhu dần. Đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua khoang miệng, thám hiểm từng góc từng góc nhỏ, âu yếm có, nâng niu có rồi mới quấn lấy đầu lưỡi đang trốn tránh của cậu mà mút vào, dây dưa, nghiêng chuyển, càng hôn càng sâu.

Thừa hạo giãy dụa tránh né, cuối cùng vẫn là bị hắn đưa tay chế trụ sau gáy, bị ép há miệng, trức trặc mà đáp lại.

Vì cái gì mà hôn tôi? Thừa Hạo chưa xốt thâm nghĩ, lại bị hôn đến độ hơi muốn hỏi cũng không có mà hỏi.

Hôn hết nửa ngày, Úy Ngự mới chậm rãi rời khỏi miệng cậu.

“Nhóc con thích nói dối.” Hắn thở dài 1 hơi, giống như đang thổi vào vành tai cậu. “Thật sự không thích anh sao? 1 chút cũng không có sao? Chẳng lẽ người khác hôn em cũng có cảm giác này? Cũng có phản ứng này? nếu quả vậy thì rõ em là người không kiềm chế nổi bản thân...”

Tim Thừa Hạo lập tức đập mạnh liệt hơn.

Cởi cúc áo sơ mi cậu, tay hắn phóng với bờ ngực mảnh khảnh, Úy Ngự cúi đầu: “Em coi đi, tim em đập nhanh như vậy, còn nói không thích? Em cho là anh cũng ngực giống em sao?”

Thừa Hạo cứng miệng, nước mắt không ngăn được mà rơi xuống, không biết phải nói gì.

“Em xem đây.” Úy Ngự nắm tay cậu, đưa đến trước ngực mình “So với em thì anh thành thực hơn nhiều. Thích thì nói là thích thôi.”

Bàn tay cảm nhận được làn da trơn nhẵn, một chút lại 1 chút chạm vào, kinh hoàng nhận ra nhiệt độ nóng ẩm dần dập toát ra.

Thừa hạo khịt mũi, giọng nhỏ rí như kiến thì thào: “Ai mà biết...”

“Biết cái gì?” Làn môi nóng bỏng của Úy Ngự hôn nhẹ lên cổ cậu.

“Biết rằng anh lại...” Tay vẫn đặt trên ngực Ủy Ngự, cảm nhận được trái tim kia đang đập, thật trân quý. Trong mắt lại 1 luồng ấm áp đi ra. “Ngốc!” Nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng cậu, Ủy Ngự hôn làn da trắng nõn nơi cổ, hút mạnh đến xuất hiện dấu hôn đỏ rực.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thừa Hạo đỏ bừng, nước mắt lăn chã – muốn òa khóc mà lại đem mặt vùi vào ngực Ủy Ngự “Tôi đã định bán mình... Nhưng là, Ủy Ngự, ngoại trừ anh ra chưa có ai chạm vào tôi, chưa từng....”

“Anh biết.” Thanh âm bỗng đi ra từ cổ họng 1 người đang bốc hỏa dục tình mà có phần khàn khàn. Nguồn :

“Anh biết?” O_____o Kinh ngạc.

“Ừ.” Hôn chuyển qua trước ngực .

“Như thế nào.”

“Thân thể của em nói cho anh biết đích.” Ủy ngự dùng răng nanh cởi bỏ nút thắt còn lại của cái áo , “Chỉ có dấu vết của anh, là thói quen phản ánh được anh dạy dỗ... Từ trong ra ngoài đều là của anh...” Hôn hạ đến thắt lưng thì im bất.

“Không cần.” Nan kham mà vận vẹo thân mình: “Đang ở cửa phòng khách”

“Không có việc gì, không có ai đâu.”

“Chính là. Ủy ngự chúng ta đến. lên giường đi được không.” Thanh âm nhỏ nhỏ, lần đầu tiên nói loại chuyện này chính là mặt đỏ quá đi.

“Ngốc một lát nói sau. Hiện tại anh 1 giây cũng không muốn đợi.” Dùng một chút lực liền đem Thừa Hạo đặt xuống tấm thảm đắt giá trong phòng khách.

Quần áo rất nhanh liền bị bỏ đi, lại bị lung tung địa ném tới xa xa. Thừa Hạo giang hai chân, quần lấy chân người đang áp sát vào mình.

Lại là hôn môi, rất sâu. Nhiệt độ phát ra cơ hồ muốn đem hai người hòa tan thành 1. Ủy Ngự vừa hôn vừa đưa tay chạm vào vật giữa 2 chân Thừa Hạo, cao thấp âu yếm.

“Ư~~” môi bị nắm giữ chặt chẽ, cơ hồ chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, Thừa Hạo hoàn toàn say mê mà ôm lấy cổ hân, ngực không khống chế được mà phập phồng.

Ủy Ngự hôn càng ngày càng mạnh mẽ, động tác tay cũng nhanh hơn, chỉ 1 chút sau đã nghe Thừa Hạo vút giọng rên rỉ, phần eo rướn lên, trong tay đã thấy tràn đầy chất nhầy.

Bốn phiến môi biến hóa góc độ trùng hợp, vẫn không có tách ra, thẳng đến lúc đưa bàn tay đầy chất nhầy hướng xuống thâm nhập hậu môn đã đủ trơn bóng, Ủy Ngự mới thở dốc ngẩng đầu, bài khai hai cánh móng, đem chính mình đặt ở cửa vào.

“Nhìn anh, Hạo Hạo.” Hân khàn giọng yêu cầu.

Thừa hạo mở đôi mắt này giờ vẫn nhắm chặt, nhìn sâu vào ánh mắt đen đến mơ hồ kia, hạ thể đột ngột bị xuyên qua.

”Ồ

~~” thắt lưng lập tức thẳng đến độ muốn gãy làm đôi, trong cơ thể có được cảm giác quá sức chân thật.

Khi cả hai bắt đầu di động nhanh hơn, mạnh hơn, cơ thể gãy mảnh của Thừa Hạo bị đẩy lên xuống không ngừng do va chạm mạnh từ phía dưới. Lưng trần vì ma sát với tấm thảm xù mà tạo nên 1 cảm giác kích thích rất lạ lùng, cậu khó chịu vận vẹo thân mình, tiếng rên rỉ không ngừng từ miệng tràn ra.

“Thích không?” Ủy Ngự đẩy thắt lưng thành 1 vòng rộng, ánh mắt gắt gao nhìn cậu nhỏ dưới thân mình.

Thừa hạo cắn môi, khe gập đầu, trên mặt là màu hồng nhạt đáng yêu.

“Cứng yêu, ngoan.” Mười ngón tay nắm phía sau hông Thừa Hạo lại càng nắm chặt lại, tùy ý để thân thể thẳng tiến.

“Thích... Nữa...” Âm thanh do có tình cảm mãnh liệt đã trở nên khàn khàn đến khi rót vào tai Ủy Ngự lại càng hấp dẫn vô cùng.

Càng lúc, động tác lại mỗi thêm kịch liệt, không khí tràn đầy hơi thở của cả hai, hô hấp bị ức chế không tìm được mà rên rỉ không ngừng.

Lên đến cao trào, động tác đưa đẩy cùng vận vẹo khiến hơi nóng hầm hập nơi mật huyết, bụng Ủy Ngự cũng tràn đầy tinh dịch.

Chờ cho hơi thở điều hòa lại, Ủy Ngự di động, ôm Thừa Hạo ngồi thẳng trên đùi mình, chế trụ lưng cậu. Tư thế thay đổi làm cho vật kia đi vào càng sâu, Thừa Hạo thở không nổi, lại chẳng còn sức chống đỡ, đành gục vào bả vai người kia.

“A ——” đột nhiên co rúm lại, Thừa Hạo kêu lên.

Ủy Ngự ôm chặt bờ eo nhỏ, 1 mặt cuồn dã đâm lên phía trên, lại ép mộng thừa Hạo từ trên dập xuống, mỗi một lần đều chạm đến nơi sâu nhất làm hẩn nhiệt huyết sôi trào, động tác theo đó lại càng kịch liệt.

Thừa Hạo nửa người trên gần như mất sức mà không điều khiển được, càng không còn cách nào khác mà trầm luân xuống. Theo mỗi lần va chạm, mất dịch tiết ra bôi trơn mọi thứ, Ủy Ngự ra ra vào vào càng dễ dàng, thân thể va chạm mạnh mẽ khiến khoái cảm tràn ra, chạy đến từng đầu ngón tay, rần rật.

Không bao lâu sau Thừa Hạo lại đạt tới cao trào 1 lần nữa, vô lực gục vào ngực Ủy Ngự, cùng lúc trong cơ thể cậu tràn ngập dòng nhiệt lưu Ủy Ngự bắn vào khiến 1 dòng điện chảy ngược lên đại não, dương vật cậu không hiểu thế nào lại từ từ đứng lên.

“Cưng muốn nữa à?” Ủy Ngự khiêu khích, ở sát bên tai cậu mà thì thầm.

Thừa Hạo mặt đỏ tim đập không dám gật đầu.

“Anh nói cưng phải thành thực bao nhiêu lần rồi?” Hẩn làm bộ giận, nâng cằm cậu lên, ghé miệng cắn rồi khẽ nhếch môi, “Ngoan, muốn thì nói đi!” Vật còn đang nằm trong hậu huyết cậu chưa có rút ra xấu xa mà nhanh chóng nổi lên, cảm thấy cậu có chút ngượng ngùng cùng bất an, hẩn 1 hơi xông vào.

“A ——” kinh thở hổn hển một tiếng, Thừa Hạo ánh mắt hơi nước mênh mông nhìn Ủy Ngự, nhìn thấy rồi tìm lại đột nhiên nhảy dựng lên, khiến dục vọng chôn sâu trong người cậu lại lớn thêm vài phần.

“Thích.”

“Hửm?”

“Tôi thích anh, Ủy Ngự.” Thanh âm nhẹ như gió thoảng, cơ hồ nghe không thấy.

“Thích nhất.” Thừa Hạo thì thảo, chủ động hôn lên khuôn miệng vì kinh ngạc mà đang há hốc của Ủy Ngự.(A~ Yêu quá, Ủy Ngự aaaaaaaaaa >.<>

“”

Dùng sức ôm sát người trong lòng,ngực thành thích đập vẫn là tay nâng thắt lưng cậu, thật sâu 1 hơi đi vào. Có lửa nóng dục vọng, còn có vô hạn tình yêu.

Hai người ôm nhau chặt chẽ như thể không gì chia cắt được.

Thừa hạo nhắm mắt lại, tuy rằng cậu đang mệt chết đi, cùng vẫn cảm nhận được 1 nỗi đau ngọt ngào cùng run rẩy tận cùng, lại vẫn mong người đang ôm mình đừng dừng lại. Cảm giác này, hạnh phúc này, được người mình yêu nhất ôm vào lòng, liệu có gì sánh được.....

8. Chương 8

Điên rồi, nhất định là điên rồi mới để cho người này muốn làm gì thì làm

~ Tình cảm quá mãnh liệt bạo phát khiến Thừa Hạo sau đó vừa chửi rửa mình không thôi vì quá ngu xuẩn cùng mềm lòng. Rõ ràng đã mệt đến muốn ngất đi, cứ nhiên còn vì thấy hắn nói lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ mà ngu cả người đồng ý, cứ như vậy mà làm rất nhiều lần, thẳng đến hừng đông mới nghỉ, đem cậu thiếu chút nữa thì “treo máy”.

Giờ hơi động tay động chân cũng đau không tả xiết. Sẽ không vì dung túng hắn mà khiến nửa đời mình bán thân bất toại đi?!

Ồ hiện gặp lành không đúng sao?

Nằm trên giường vài ngày, không thể cử động nói gì đến học hành, Thừa Hạo thật sự muốn khóc thét từng trận.

Sao mà chương trình TV nó lại có thể chán đến nhường này? Thừa Hạo bừa bừa bấm bấm nhưng ngủ mất tiêu lúc nào không hay, điều khiển rơi xuống đất cái cạch.

Thân “tàn” nhưng không “phế” nằm ở nhà thế này kể ra so với heo không có khác biệt nhiều, trừ việc lấy sức mà ngủ thì không có làm việc gì “nặng” hơn, mà nằm có hơi động lăn qua đổi tư thế cũng đau đớn co rút chịu không nổi. Hôm nay trên cơ bản đã có thể nhúc nhích được, mai ngày kia có thể “sinh long hoạt hổ” rồi)) < thẳng=“” này=“” bị=“” lây=“” bệnh=“” tinh=“” trùng=“” tràn=“” não=“” của=“” chồng=“” nó=“” rồi=“”>

Mơ mơ màng màng nghe thấy ngoài phòng có tiếng bước chân. Hừm! sớm như vậy đã mò về, đúng là đồ CEO lợi dụng chức quyền muốn làm gì không ai dám cản mà. Thừa Hạo nhắc đầu khỏi gối, nghĩ sao lại nằm xuống, không thêm để ý, tốt nhất nên giả bộ ngủ, miễn cho tên kia động tay động chân. Người nọ đi đến bên giường, tựa hồ chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của Thừa Hạo một chút rồi ngồi xuống giường.

Một bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu, đến trên trán, rồi mới chậm rãi, kiểm tra tới lông mi, mắt, mũi, miệng. Nói chung từ cái này trượt qua cái khác, rất có kỹ thuật.

Thừa Hạo khó chịu nhăn nhăn lông mi. Hứa Ủy Ngự anh tự nhiên phát bệnh à, tôi có phải máy móc linh kiện gì đó đâu mà anh kiểm tra kỹ dữ vậy?

Bàn tay đã trượt xuống cổ, lưu luyến không rời. Thừa HẠO cứng người, cuối cùng cũng run 1 trận rồi trừng mắt nhìn người tay chân không an phận kia:

“Anh làm cái..... A——!”

Không phải Hứa Ủy Ngự, người đang ở trước mắt cậu hoàn toàn xa lạ. Là người nước ngoài, mắt màu lam, mũi cao thẳng, mái tóc vàng dài được buộc gọn phía sau.

Thừa Hạo kêu lên thảm thiết, sau vài giây đại não lại hợp bàn khẩn cấp với tiểu não: trộm à? Hay là ma? Ma thì ma Tây cũng có chứ ~~ sao tên này lên đây được? Hắn muốn gì? Cướp tiền? Vừa rồi còn mê đắm sờ xoạc mình ... =)) Chết chết với mày đây Hạo Hạo ơi...

Nhìn ngang nhìn ngửa quanh mình chẳng có thứ gì để tự vệ, bình hoa, cốc tách gì đại loại cũng không có.

“Cậu là ”đồ chơi” mới của Hứa Ủy Ngự hả?” Tên không biết là người hay ma kia mở miệng hỏi, tiếng Trung vô cùng lưu loát.

Bị cách nói năng của hắn làm cho bán loạn, Thừa Hạo nghĩ thầm, “mẹ nó, có anh là đồ chơi ấy!” nhưng vẫn trả lời: “Tôi... tôi là khách trọ.”

“Khách trọ?” Ngữ khí buông ra có chút mơ hồ “Thuê cả phòng ngủ của hắn sao? Nhập mạc chi tân(1) hử?”

Thừa Hạo trợn mắt há mồm nhìn hắn:

“Thì... là... Hứa Ủy Ngự là chủ nhà, tôi thấy cái phòng này... tạm được, nên thuê luôn.”

“A~ Ra thế! Lại học được thêm từ mới” Nói đoạn hắn cứ nhiên mang sổ ra, hí hoáy ghi chép.

Lúc này ý nghĩ tên kia là trộm cướp đã sớm bay biến khỏi đầu Thừa Hạo, lại chuyển qua có lẽ nào hắn là ET(2) giả dạng???!?!!

“Thế nào mà cậu lại nằm trong phòng Ủy Ngự được nhỉ? Quan hệ hai người thế nào vậy?” Ghi xong hắn ngược lên hỏi.

Thừa Hạo cũng dần dần bình tĩnh lại, từ chỗ bấn loạn run rẩy trở nên trấn định kinh người, hừ, ông đây vì cái gì mà phải để ý hắn. Hỏi cái ass ấy! Không gọi công an bắt hắn vì tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp thì thôi lại còn ~ Thích hỏi ông gọi 110 thì đến đồn tha hồ hỏi với đáp.

Nghĩ thế, cậu phẫn khởi ngược lên hỏi hắn: “Anh là ai? Làm gì ở đây? Sao mà vào được đây? Mà vào làm gì?”

“Julian, bạn của Ủy Ngự” Tên kia trả lời nhẹ như không, tiện tay móc ra danh thiếp đưa tới “Tôi từ cửa sổ lầu 2 trèo vào. Tôi tới tìm Ủy Ngự. Thế nào mà người nằm trên giường hắn lại là cậu. Cậu là bạn giường của hắn hử?”

“.....” Thừa Hạo 1 đường run rẩy từ người đến giọng nói “là ... bạn bè bình thường thôi.”

“NO, NO, ” người nọ lắc đầu, “Ủy Ngự sẽ không để bạn bè bình thường ngủ trong phòng hắn, huống chi.....” Miệng nói tay làm, hắn kéo chăn lên. “Oa.” Hai tay Thừa Hạo vội vàng che chắn hạ thân trần trụi, trợn mắt ngốc lảng mà nhìn... Thực ra hôm qua cũng không có làm gì, chẳng qua Ủy Ngự dùng miệng giải quyết hộ cậu 1 chút, sau cũng chả có sức mà đứng lên nên quần áo cũng chưa có mặc.

“Quả nhiên cậu với cậu ta có gian trá.” Julian thì thào.

“Là có gian tình.” Thừa Hạo uất ức sửa lại. (3)

Julian ánh mắt nhìn nhìn nửa thân trên của Thừa Hạo đảo nhanh: “.....Hắn lại máu me Shotacon(4) à? Phát dục bất lương!”

“Anh, anh nói ai phát dục bất lương?” Thừa Hạo bị chạm đến nỗi đau, tức giận đến muốn nuốt lưỡi “Tôi 22 rồi!”

“22?” Hắn dùng ánh mắt tuyệt đối hoài nghi mà nhìn cậu “22 gì mà lùn dữ vậy?!”

Mặt Thừa Hạo đã muốn bầm như gan heo, bóp chết được cái thằng này thì bóp ngay chứ không cần chờ.

“Hắn với cậu có quan hệ đặc biệt gì không? Lẽ nào hắn lại đơn giản cho cậu ngủ qua đêm trên giường hắn... Cái thằng thích sạch sẽ đến hoang tưởng chưa bao giờ để ai ngủ lại đâu á....”

“Thật à?” Nghe cái tin này lại khiến cậu tò mò.

“Cậu không có phải những thầy bói, thầy pháp gì dùng yêu thuật yểm bùa hắn chứ?!”

“Này, anh là người nước ngoài muốn dùng tiếng Trung thì chú ý mà dùng cho đúng đi.” Thừa Hạo đang gào rống như con gái xuất giá bị tống cổ trả về nơi sản xuất thì có tiếng bước chân đi vào.

“Hạo Hạo, em nói chuyện với ai vậy?” nghi hoặc đẩy cửa bước vào, Ủy Ngự nhìn đến thằng bạn đang ngồi trên giường cùng người iu mà tái mét mặt: “Julian, ai cho mày đem cái mông bẩn thủ ngồi lên giường tao?”

Julian nhún nhún vai, dùng vẻ mặt “Thấy chưa! Thằng này cuồng sạch sẽ mà” nhìn Thừa Hạo nhưng ngay lập tức đã bị Ủy Ngự lao đến ném xuống đất. “Cái quần dơ hầy của mày mấy ngày không giặt lại ngồi những đâu ai mà biết được. Hạo Hạo, em lại đây, để anh thay tã trải giường!”

Thừa Hạo cứng họng nhìn Ủy Ngự đem cậu cuốn vào chăn thành 1 đồng bùng nhùng rồi bê sang sô pha. Tiếp đến hắn luống cuống tay chân dùng vẻ mặt chán ghét cực kỳ mà thay drap giường.

Biểu tình như vậy Thừa Hạo 1 lần cũng chưa có nhìn qua, trước kia hắn cùng cậu [...] gấp đến độ giày cũng cởi không kịp mà có thấy hắn nói gì đâu, cứ nhiên cái tên (tên gì quên bég mất rồi) lại phải chịu “thảm cảnh” này...

Ba người ngồi ở phòng ăn, không khí đầy mùi thuốc súng.

Nam chủ nhân, sắc mặt cực kỳ không tốt, vừa chọc chọc đồ ăn vừa nhìn ánh mắt sát thủ nhìn thẳng bạn, hai thẳng nhìn nhau sục sôi ý chí chiến đấu, không khác chi 2 con gà chọi.

“Julian, sao tự nhiên mày lại quay về?” Ủy Ngự có điểm mệt mỏi, nhẹ nhàng Thái dương.

“Đương nhiên là vì nhớ nhung cậu.” Julian liếc mắt cái xoẹt tới Thừa Hạo “Kết quả là phát hiện cậu cư nhiên lại tư thông với 1 con mèo con.” Ủy Ngự đưa tay xoa dịu “con mèo con” kia, bắt đắc dĩ nhìn Julian: “Chưa kịp báo với mày quả là có lỗi. Đây là vợ tao.” =)) Ai nha~ Yêu nha

~ Julian lại cúi xuống vờ ủy khuất, ánh mắt không ghìm được mà sáng lên, lại liếc qua khuôn mặt đỏ bừng của Thừa Hạo, đột ngột hắt ra 1 bát nước lạnh: “Cậu ta căn bản không xứng với cậu.”

“Sao mà không xứng?!” Lúc này đến Ủy Ngự cũng không thể ẩn cậu xuống, Thừa Hạo đập cái bát “cộc” 1 nhát, diên máu nói: “Anh tưởng HỨA Ủy Ngự bạn anh là ”hàng” ngon lắm chắc? Tôi đây xứng với người hơn hẳn hàng chục lần.”

Ủy Ngự mặt xám ngoét, cổ bình tĩnh ngồi im.

Julian xem màn hài kịch trước mặt đến sung sướng rồi tung thêm 1 câu ném đá “Nhìn đã biết là ngu còn ra vẻ nguy hiểm.”

Ủy Ngự nhìn Thừa Hạo, ánh mắt “cứ để anh” được mang ra trấn an cậu, đoạn quay sang tên kia: “Julian, chuyện chọn ai là việc riêng của tao, mày đừng có can thiệp vào.”

“Ủy Ngự, cậu lại còn mày-tao với tớ. Giờ cậu với thằng nhóc này cùng 1 chỗ chả khác nào sỉ nhục người yêu cũ của cậu. Tớ thấy ủy khuất lắm.”

Thừa Hạo mặt xanh lè nhìn Julian trừng trừng, ánh mắt khó chịu ban đầu giờ đã thật sự trở thành căm thù.

Julian đẩy ghế đứng lên, hẳn vừa đứng đã thấy cao thấp phân biệt rõ ràng. Hứa Ủy Ngự như vậy mà vẫn thấp hơn hẳn nửa cái đầu, Thừa Hạo tốt nhất đừng có so đo. Một cậu nhóc Trung Quốc trừng trừng ngó 1 tên Mỹ tóc dài cao to, Ủy Ngự vô lực cùng shock mà buông đũa cái cạch.

“Này, nhóc con, anh đây là người đàn ông đầu tiên của Hứa Ủy Ngự đấy.” Julian từ trên nhìn xuống, tà tà tuyên bố, “Trước đây cậu ấy thế nào cậu không có biết đâu hả?”

Thừa Hạo thẳng thắn nhìn hẳn đến nửa ngày, ngực phập phồng rồi đột nhiên vô cùng bình tĩnh đáp lại “Xin lỗi anh đi, tôi không cần biết, tôi chỉ biết tôi sẽ là người đàn ông cuối cùng của anh ấy. Bản thân anh muốn biết anh ấy sau này thế nào sợ không có cơ hội đi.”

“Ủy Ngự, em đi tắm trước đây, anh nói chuyện xong thì lên đi ngủ nhé.”

Ủy Ngự nhìn Thừa Hạo chậm rãi đi lên cầu thang, bất an mà đập đập tay lên bàn: “Julian, tao không rõ lý do vì sao mày phải làm thế. Mày đối với tao đâu có hứng thú gì? Mày kích động cậu ấy làm cái gì? Mày muốn tao trong mấy ngày tới không thể bò lên giường, phát tiết không được mà chết vì ghen à?” =)) Đấy, các bạn ạ, nếu anh mà là Noah chắc chắn anh là Tiki Mik =)) Con người hoan lạc =))

“Tao không thích nó.”

“Cái gì mà không thích?” Ủy Ngự chết đứng. “Lí do gì mà không thích?”

“Không thích là không thích, cần gì lý do, mà nó có khách khí với tao đâu.”

“Đấy là tại mày trêu chọc cậu ấy trước. Thừa Hạo trước này không ai động đến cậu ấy thì cậu ấy cũng không có động đến ai. Nếu mày không ăn nói lung tung cậu ấy hà tất phải làm vậy? Mày tự nhiên chạy tới nói năng lung tung, đối nghịch với cậu ấy làm cái gì?” Julian đưa tay ra hiệu STOP: “Từ từ, Hứa Ủy Ngự, mày nói nhanh như vậy tao nghe đếch hiểu hết.” =))

Chậm rãi nhìn nhìn, hẳn tiếp tục trừng mắt nhìn Ủy Ngự: “Tao với mày là bằng hữu lâu năm như vậy, đây là lần đầu tao thấy mày nổi nóng. Vì nó à?”, lắc lắc đầu, tiếp tục nói “Mày lại không khống chế được thể à? Ủy Ngự, tao không thích mày như vậy! Trước nay mày toàn thương người ta xong thì quăng bỏ! Phía

trên phía dưới suy nghĩ rõ ràng, không phải vậy sao? Vì cái quái gì mà giờ không điều khiển nổi bản thân. Tao ghét cái bộ dạng này của mày, lại càng ghét cái thằng khiến mày trở nên thế này.”

Ói 1 hơi toàn những lời “vàng ngọc”, Julian đưa tay chỉ thẳng vào mặt thằng bạn thân: “Lần đầu tiên tao thấy trên giường mày có người khác nằm, lần đầu tiên tao nghe mày nói ”Đây là vợ tao~“. Ủy Ngự, tao cảm thấy bất an lắm, không phải ghen tị, tao thề, mà là thấy nguy hiểm. ” Thằng này điên mẹ nó rồi anh em ạ =>))

“Mày lo cái quái gì?” Ủy Ngự khẽ cười 1 tiếng “Tao sẽ không vì yêu ai mà gặp nguy hiểm chứ?”

“Tình yêu không phải bản thân nó đã rất nguy hiểm sao?”

“Julian, tao không có thừa thời gian đàm luận Triết học với mày. Thừa Hạo là người tao coi trọng nhất, cho nên nếu như mày là bạn tốt của tao thì đừng có nhắm vào cậu ấy, không tao khó xử lắm.”

“Thế còn mày?”

“Hử?” Ủy Ngự hỏi lại, vẻ không hiểu.

“Thế mày có là người nó coi trọng nhất không?”

“Đương nhiên.”

“Ha ha.” Julian cười cười, “Tình yêu quả nhiên làm cho con người ta trở nên ngu ngốc.”

“Được rồi, Julian, mày ở lại ngủ thì cứ ngủ nhưng đừng làm tao mất hứng.” Ủy Ngự quay đầu hướng lên lầu, đột nhiên quay lại bồi thêm 1 câu “Cũng đừng khi dễ Thừa Hạo nữa.”

Lên tới phòng mình, Ủy Ngự thấy Thừa Hạo mình mặc áo ngủ ngồi trên giường đọc giáo trình. Từ sau lần đó (ý anh nói 2 anh confess á =>))) hần nguyên lai đã mang tất tật sách vở, CD, vân vân và mây mây của cậu an trí ở phòng này. Tuy Ủy Ngự luôn khẳng khẳng làm ra làm chơi ra chơi nhưng hần không thể chịu được cái cảnh mình thì nằm trên giường dục hỏa thiêu đốt mà cách vách lại có Thừa Hạo đang ngồi học bài, thế là ngoại lệ cho phép Thừa Hạo mang đồ đạc này nọ vào đây. Ô hô, ăn không được ít ra cũng phải nhìn mới được, huống chi cũng tiện cho hần tùy thời mà “đột kích”. =>))

“Em tắm rồi à?” Ủy Ngự trong lòng mang kế hoạch nham hiểm nằm xuống bên người Thừa Hạo, sờ sờ mái tóc ướt sũng của cậu.

“Ừm.” Thừa Hạo cũng không ngẩng đầu lên.

Đem thân hình gầy nhỏ ôm vào ngực, thấy không có phản kháng bèn tiện thể vươn lưỡi đến cái cổ non mịn, nhẹ nhàng liếm liếm: “Em đã khỏe chưa?”

“ĐỪNG vớ vẩn.... Để em đọc sách.” Thừa Hạo đỏ mặt theo phản xạ, đẩy Ủy Ngự ra.

“Julian nói làm em mất hứng hả?” “Không có.”

“Đừng giấu anh, ghen thì cứ nói đi, anh thích nghe ~~”

“Mơ vừa thôi.” Thừa Hạo đưa tay đập vào bả vai hần “Anh nghĩ em là thằng ngốc hả? Nghe hần nói vài câu bèn giống đàn bà mà ghen tuông vớ vẩn á? Nhìn hần cũng thấy đâu có thực sự thích thú ”kiểu đó” với anh.”

“Oa~ Cực tính óan giới quá nha.” Ủy Ngự cười khỏ, tự nhiên lại thấy bị đả kích không nhẹ.

“Mai em xem đi được không?” Hần đưa tay đem quyển sách vương vãi quăng xuống giường, thuận thể đem cậu áp xuống.

“Không được, cái ”kia” vẫn đau lắm...” Thừa Hạo lấy tay đẩy người phía trên, nhìn đến cái mặt đang nhăn nhó kia bắt đầu thấy sợ.

“Anh sẽ nhẹ nhàng thôi.” Đây là câu nói xảo diễn hình của hần, “nhẹ nhàng” trong lời nói rồi thuận tay “cẩn xé” nửa điểm tương đồng cũng không có.

“Không được, ăm mới tắm...” Sớm đọc được hết ý nghĩ của hắn, cậu cố gắng phản kháng.

“Ngoan, lát nữa anh sẽ tắm lại cho em” từng bước ép sát, đúng kiểu tư thái “không chiến không về”.

“Em không cần...” Để anh “tắm” cho khẳng định không có kết cục tốt đẹp gì.

Hai người trên giường làm ra 1 trận chiến nho nhỏ, 1 bên tấn công, 1 bên phòng thủ, kết quả là ——

RẦM!

Lăn lăn đến mép giường không có thang bằng nỉ, đồng loạt ngã lăn xuống đất.

“Đau.....” Cánh tay đập vào cạnh chân giường khiến Thừa Hạo đau đến nhúm mày.

Thực ra lúc lăn xuống, Ủy Ngự là nằm dưới, mà ngã thế cũng chẳng đau gì, hắn giờ mới bắt cơ hội xoay người đè Thừa hạo xuống 1 lần nữa rồi giả mù sa mưa hỏi han: “Sao mà đau? Đau ở đâu?” vừa nhẹ nhàng hôn cánh tay cậu, vừa bắt đầu chân tay không an phận.

“A.....” Thừa Hạo bị hôn đến nỗi toàn thân nóng lên, cố gắng kéo chân mình khỏi người tên kia “Tránh ra... Đừng có làm vậy...”

Nhược điểm bị đột nhiên nắm tới, Thừa Hạo run run 1 chút, biết hôm nay khó tránh số kiếp bị XXX, nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Được rồi. Đến... Lên giường đi....”

“Anh thấy đây cũng tốt mà” Ủy Ngự bắt lấy mỗi 1 giây, thừa thắng xông lên.

Thừa Hạo thở không ra hơi: “Cửa... Cửa chưa khóa kìa....”

“Không có ai đâu, ngoan.” Ủy Ngự nhẹ hôn đôi môi hồng đang hé mở, an ủi người đang run rẩy trong lòng mình, ôm lấy eo cậu rồi mới mạnh mẽ xông tới.

“A.” Run rẩy ngẩng đầu lên, thừa hạo nhắm mắt lại ôm sát bờ vai rộng của Ủy Ngự chủ động mở ra hai chân.

Ủy Ngự căng thẳng thân thể, chính là đúng lúc thật sâu tiến vào ——

“Ngại quá quấy rầy hai người, tôi chỉ định hỏi không biết lấy đá ở đâu?” Giây tiếp theo cả 2 người phía trong dùng ánh mắt hận không thể thiên đao vạn quả để nhìn con chuột chù đứng ngoài cửa.

Thừa hạo hét lên một tiếng cố sức đẩy Ủy Ngự ra nhưng tên kia lại đang “mắc kẹt”, Ủy Ngự luống cuống tay chân đem người trong lòng mình ôm chặt không cho tên kia nhìn thấy chỗ “yếu hại”: “Tủ lạnh ở đầu giường mà thiếu gì! Mở ra mà lấy!”

Chờ người kia ra về không có việc gì, nói cảm ơn này nọ bước đi, Thừa Hạo đẩy Ủy Ngự ra, đi đến bên giường, mang chăn bông trùm kín đầu.

“Hạo hạo?” Ủy ngự đau đầu đi tới, sờ sờ chăn, nhẹ nhàng nói, “Không có việc gì đâu, không bị nhìn thấy đâu em.”

“Hắn tuyệt đối là cố ý.” Thừa hạo rầu rĩ rúc vào chăn nói, “Hắn ghét em.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Không phải.”

“Đúng mà, có mù cũng nhìn ra ý của hắn.” Thừa hạo căm giận, đột nhiên vùng ra khỏi chăn đứng lên đặt 1 chân lên người Ủy Ngự, “Hắn cố ý không cho mình làm, mình làm cho hắn biết mặt. Gì? Muốn vào phá đám à, vào đi, thấy hắn vào 1 giây cũng không ngừng, làm tiếp! Tên khốn muốn xem biểu diễn à? Vào thử coi, ông đánh chết!”

“Này.” Ủy Ngự vốn bị dừng ngay lúc “đó” quả thật không cam lòng, giờ cương yếu chủ động như vậy máu mũi thiếu chút nữa chảy ra, nhưng lại cảm thấy hắn là nên có đạo đức cho cậu một cơ hội đổi ý, “Em mà cứ như vật anh không kiểm chế được đâu á... Ngày mai xuống giường không được tuyệt đối không được giận anh...”

“Không trách anh, anh cứ việc làm , làm đến độ anh làm không nổi nữa mới thôi.”

“Là em nói nha, là em cho anh toàn quyền đó nha~” Ủy Ngự ngay lập tức quên sạch bao nhiêu buồn bực hôm nay, trong lòng cười thầm, ôm Thừa Hạo mang qua giường lớn, tuy biết rằng ngày mai hẳn sẽ bị cậu 1 lần nữa chửi “Ủy Ngự, anh là đồ cầm thú” này nọ nhưng mặc kệ, làm trước nói sau đi

~~ ++++++

(1) nhập mặc chi tân: khách hàng thân thiết. Tổ giữ âm Hán vì thằng ngu này nó đang học tiếng Hoa á, nó sính dùng từ cổ cho oai =))

(2) E.T : chi tiết xem lại cái hình minh họa =))

(3) Hãy thông cảm cho trình độ tiếng Trung của Julian-chan =))

(4) Shotacon: Shota là viết tắt của Short ấy, là cái quần sọc ấy mà. Trẻ em ở Nhật học cấp 1 sẽ mặc đồng phục là quần short, à bé trai thôi. Shotacon nghĩa là thích thiếu niên, thích ABC với các em bé =)). Em bé Hạo bị người ta nói thể trách chi ko ức nhỉ XD

—— Toàn văn Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-khong-yeu>